

วัดป่าช้าโนนกุ่ม

วัดป่าช้าโนนกุ่ม

อนุโมทนา

ก่อนที่ท่านจะได้เริ่มอ่านเรื่องราวจากหนังสือของ **"วัดป่าช้าโนนกุ่ม"** ที่ท่านกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้ ผมอยากจะขอเรียนให้ท่านรับทราบเสียก่อนว่า

ผมเป็นคนต่างถิ่น มีภูมิลำเนาอยู่ห่างไกลจากวัดนี้และไม่เคยได้เข้ามาสัมผัสเกี่ยวข้องใดๆ กับวัดนี้มาก่อนเลย แต่มีเจตนาด้วยความบริสุทธิ์ใจที่อยากจะขอชวนเชิญให้ท่านมาร่วมกันสร้างมหากุศล

จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนให้ท่านทราบเสียก่อนว่า เป็นเพราะเหตุใดจึงได้ตัดสินใจที่จะทำตัวเป็นสะพานบุญ เพื่อจะได้นำพาท่านไปสู่เนื้อนาบุญของศรัทธา และเพื่อขอความร่วมมือ ร่วมใจจากท่าน ให้มาช่วยกัน มาช่วยกันสร้างบุญแท้เพื่อเป็นการสืบพระศาสนาของเราให้เจริญรุ่งเรืองได้สืบไป

ผมเชื่อว่าหลายๆ ท่าน อาจเคยร่วมศรัทธา เคยสร้าง ศาสนสถานมาก่อนแล้ว บางท่านอาจเคยทำอยู่เป็นนิจ แต่ผมยังเชื่อว่าคงจะไม่เคยมีใครที่เคยได้บูรณะป่าช้า **(สถานที่ที่เคยเป็นสุสาน หรือเป็นที่ที่ทำพิธีกรรมฌาปนกิจ)** ให้เป็นอุโบสถ์เป็นวัดวาอารามมาก่อน

นี่คือสิ่งแรก ที่เป็นส่วนหนึ่งในการชักนำให้ผมได้มาถือโอกาสเชิญชวนด้วยการบอกบุญให้ท่านมาร่วมจิต ทำกุศล ร่วมสร้างบุญกัน กับบรรดาญาติธรรมทั้งหลาย ที่ได้มีเจตนาจะจรรโลงพระพุทธศาสนาให้ยั่งยืนถาวรสืบไป

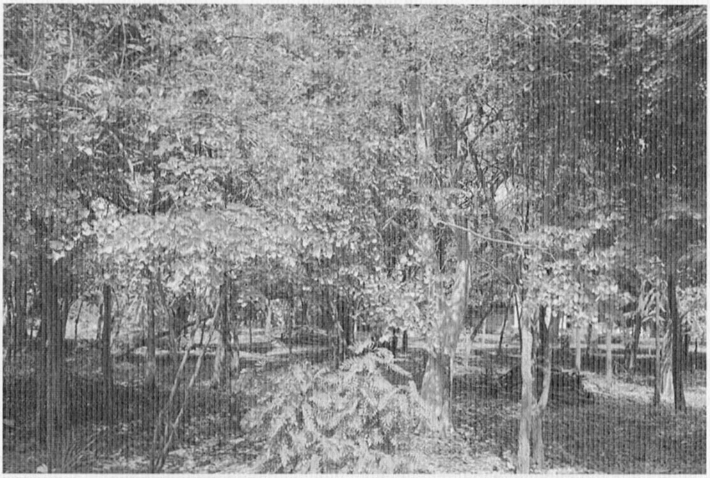
รายละเอียด และสิ่งที่ท่านควรได้รับรู้นั้น มีอยู่แล้วในหนังสือเล่มเล็กๆ นี้ ซึ่งรวบรวมและเรียบเรียงขึ้นจากคำสอบถาม และเล่าสืบทอดกันมา รวมทั้งอภินิหาร อำนาจ บุญคุณ กุศล บารมี มหัศจรรย์ อันจะได้บังเกิดขึ้นให้เป็นที่ประจักษ์แก่ตัวท่านและญาติมิตร

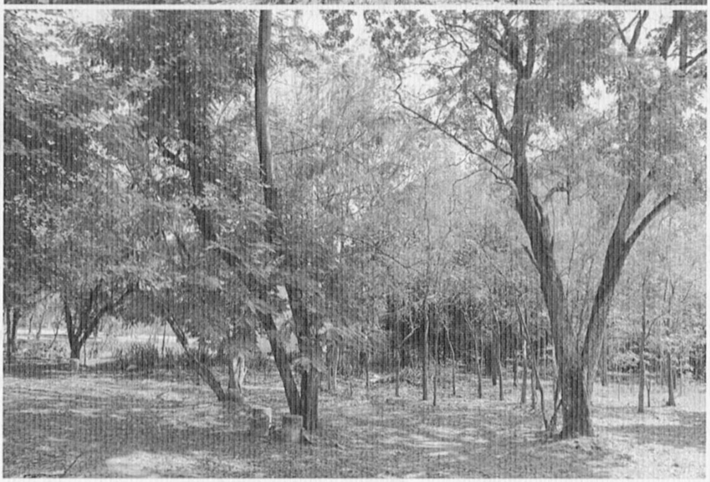
การที่ท่านทั้งหลายได้เสียสละทุนทรัพย์ อันเป็นปัจจัยสำคัญในการทำนุบำรุงศาสนสถานให้ถาวร ถือได้ว่าเป็นสิ่งมงคลให้กับชีวิต และครอบครัว ได้สืบเป็นบุญ เป็นกุศล เป็นบารมี ให้ติดตัวท่านไปตลอดทั้งชาตินี้และชาติหน้า

ขออนุโมทนาในกุศลผลบุญ ที่ท่านทั้งหลายและคณะศรัทธา คณะกรรมการทุกๆ ท่าน ได้กระทำอันหาประมาณมิได้ เพื่อน้อมถวายเป็นมงคลในแผ่นดินไทย เพื่อให้ลูกหลานและญาติธรรมได้สืบสานต่อไป

ขอท่านทั้งหลาย จงประสบแต่ความเจริญรุ่งเรือง จงสัมฤทธิ์สุขวิบูลย์พูนผล ได้ตามปรารถนา เป็นสิริมงคล กับทุก ๆ ท่าน ตลอด ๆ ไป เทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

สะอาด เปี่ยมพงศ์สานต์
วัดป่าช้าโนนกุ่ม
(วัดป่าโนนกุ่ม (นอก)

๑.
โนนกุ่ม ก่อนจะเป็นวัด

อดีตกาล...เนิ่นนานมาแล้ว....ก่อนที่จะมีผู้ได้รู้จักว่ามี วัดป่าช้าโนนกุ่ม เกิดขึ้นนั้น พอสืบเสาะเล่าเรื่องราวเป็นสังเขปได้ ดังต่อไปนี้...

แผ่นดินเกือบทั้งหมดของภาคอีสานทั้งภาค ถ้าดูตามแผนที่ประเทศไทย ก็จะพบว่าตลอดทั้งภาคเป็นผืนดินที่กว้างใหญ่กว่าทุกๆ ภาคของประเทศ

ภูมิประเทศเกือบทั้งหมดล้วนเป็นที่ราบสูง สลับกับขุนเขา...เป็นภาค เป็นส่วน ของแผ่นดินที่มีชนเผ่าไทย หลายเหล่า หลากภาษา สำเนียงเสียงถิ่นเป็นอีสาน....ผืนดินส่วนใหญ่ ส่วนที่ไม่ได้เป็นภูเขา ล้วนแต่เป็นที่ราบสูง ชาวอีสานโดยทั่วๆ ไป จึงมีความชำนาญเป็นพิเศษ ในเรื่องการเลี้ยงสัตว์ได้ดีกว่าคนในภาคอื่นๆ การค้าขาย วัว ควาย จึงเป็นอาชีพอีกอย่างที่คนภาคนี้ยึดถือและคุ้นเคย

วัว ควาย เป็นสัตว์สินค้าที่มีชีวิต จึงจำเป็นที่จะต้องมีการจัดการกระทำกันอย่างเป็นระบบ เป็นหมู่ เป็นกอง คาราวาน ต้องใช้คนที่มีความสามารถและมีความชำนาญ รอบรู้ ในการต้อนฝูงสัตว์ ให้ไปยังแหล่งที่เป็นตลาดสำหรับทำการค้าขาย โดยจะมีนายฮ้อย ทำหน้าที่เป็นหัวหน้า มีความรอบรู้และความชำนาญในเส้นทาง ภูมิประเทศ รวมทั้งในศาสตร์ทุกๆ เรื่อง มาทำหน้าที่ ควบคุม คุ้มกัน และรับผิดชอบให้การเดินทางสะดวกราบรื่น ในขณะที่จะต้องรอนแรม ผ่านป่าเขา และความยากลำบาก นำไปให้ถึงจุดหมายปลายทางที่ต้องการได้อย่างปลอดภัย

วัดป่าโนนกุ่มหลก

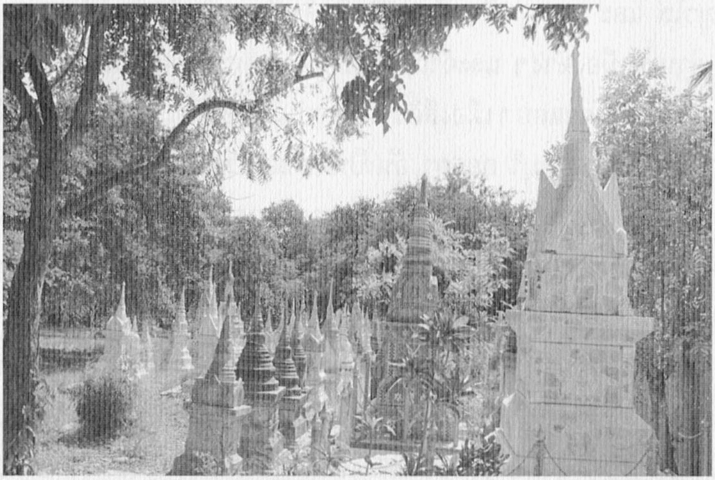
ในอดีต พ่อค้าที่จะต้องเดินทางรอนแรมไปค้าขายยังต่างเมือง อันมีสินค้ากอปรด้วย วัว ควาย ผู้คน และสินค้าต่างๆ ที่จะนำไปขายจากภาคอีสาน ซึ่งเป็นที่ราบสูง ก็จะต้องเดินทางกันด้วย เกวียน และเท้า ล่องผ่านลงมาทาง ดงพญาไฟ และ ดงพญาเย็น ซึ่งจะเป็นผืนดินที่ลาดต่ำเรื่อยลงไป

ผ่านหัวเมืองต่างๆ และจำเป็นที่จะต้องแวะหาที่พักแรมที่ปลอดภัยของเส้นทาง ช่วงละแวกแถบๆ เมืองสีคิ้ว ในปัจจุบันนี้ ก่อนที่จะได้เดินทางต่อเรื่อยลงมา จนถึงเมืองสระบุรี อยุธยา อันเป็นตลาดสุดท้ายปลายทาง

ตลอดทาง นายฮ้อย ผู้รับผิดชอบขบวนคาราวาน สินค้า และคนทั้งหมดที่ร่วมเดินทางมา จะอยู่ในความรับผิดชอบของนายฮ้อย จนกระทั่งสิ้นสุดการเดินทาง

เส้นทางจาก ราชสีมา หรือ โคราช ซึ่งเป็นที่ราบสูงสุดท้ายของอีสาน เพราะต่อจากนั้นจะเป็นทางลาดต่ำเรื่อยลงมาตลอดทางจนถึงสระบุรี เป็นเส้นทางที่เต็มไปด้วย ป่าดิบ ขุนเขา และทุรกันดาร เต็มไปด้วยสัตว์ร้าย ที่เป็นอริกับฝูง วัว ควาย ของขบวนกองคาราวาน ไม่รวมถึงไข้ป่า และโจรผู้ร้าย ที่จะคอยดักชิงปล้นกองคาราวาน ทั้งขาไป และขากลับ

กึ่งหนึ่งของระยะทางจาก โคราช หรือ ราชสีมา ถึงสระบุรี ก่อนที่จะล่วงเข้า ดงพญาไฟ ส่วนมาก กองคาราวาน จะเลือกเอาภูมิประเทศที่ค่อนข้างจะอุดมสมบูรณ์ด้วยน้ำท่า และอาหารสัตว์ แถบๆ เมืองสีคิ้ว และแวะเอาเป็นที่ฟูมฟัก วัว ควาย ให้หายเหนื่อย และได้อาหารน้ำท่าที่สมบูรณ์ ก่อนที่จะเดินทางต่อลงไปจนถึงสระบุรีหรืออยุธยา

๒.

เป็นแค่ สุสาน หรือ ป่าช้า มาก่อน

ทุ่งหญ้า ชายป่าโนนกุ่ม ทั้งนอกและในของเมืองสีคิ้ว ซึ่งเป็นที่ตั้งวัดในปัจจุบันนี้นี่แหละ เดิมเป็นแหล่งที่กองคาราวานของนายฮ้อยทั้งหลาย มักจะแวะเวียนพากันมาหยุดพัก เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับฟูมฟัก พักฟื้น สินค้า คือ วัว ควาย ที่นำมาให้มีสุขภาพสมบูรณ์ดีขึ้นก่อนที่จะนำเข้าสู่ตลาด

จากการเดินทางรอนแรมมาตลอดทาง ทั้งคนและสัตว์ ที่ได้นำมามีบางรายเกิดการเจ็บป่วย เพราะฤทธิ์ไข้ป่า หรือได้รับการบาดเจ็บอันเกิดจากการต่อสู้กับกลุ่มกองโจรที่คอยดักชิงปล้นในระหว่างทาง

ทั้งสัตว์ และคน ที่ล้มตายลงมีหลายราย ได้ถูกนำมาฝัง หรือเผา เพื่อเอาเถ้ากระดูกนำกลับไป

ที่ราบของโนนกุ่มนอก เมืองสีคิ้ว เป็นพื้นที่ๆ ค่อนข้างจะอุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การพักแรม และแวะเวียนของกองคาราวาน ที่จะต้องใช้ผ่านมาในเส้นทางนี้ ทั้งขาขึ้นและขาล่อง ระหว่างเมืองสระบุรีและโคราช

และอาจเพราะว่า....เป็นเส้นทางที่ใช้สัญจรกันอย่างเป็นประจำ

นานวันเข้า ก็ทำให้เกิดเป็นชุมชนเล็กๆ ขึ้น ควบคู่กันไปในขณะเดียวกันกับสภาพที่มีศพ ซึ่งเกิดต้องมาเสียชีวิตในระหว่างการเดินทาง และได้ถูกนำมาเผา นำมาฝัง กันอยู่เสมอๆ

ผืนดินผืนนี้ จึงกลายเป็น ป่าช้า หรือ สุสาน ของเหล่ากองคาราวาน จนเป็นที่รู้จักกันดีต่อมา กระทั่ง....

๓.

นิมนต์พระ ไว้ทอดผ้าบังสุกุล

สุสานจำเป็นของกองคาราวาน ได้มีจำนวนศพที่ถูกนำมาฝัง เผา ทั้งคน ทั้งสัตว์ ที่ล้มตายลงไป เพิ่มจำนวนมากๆ เข้า กอปรกับเส้นทางระหว่างเมืองโคราชและสระบุรี โดยผ่านสีคิ้ว ตำบลโนนกุ่มทั้งนอกและใน กลายเป็นเส้นทางสัญจรที่คนเดินทาง และขบวนคาราวานได้ใช้เป็นเส้นทางที่แพร่หลายมากขึ้น

ต่อมาพ่อใหญ่ ทอง โสมานุสรน์ เห็นว่าพื้นที่ของโนนกุ่มนอก เป็นที่ราบและมีผู้คนผ่านสัญจรกันมามาก ๆ เข้ามิได้ขาด จึงได้ชักชวนผู้คนมาร่วมกันจับจองเอาไว้

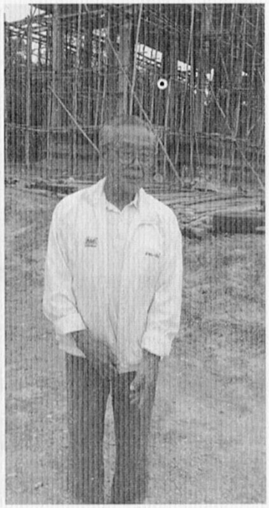
มีอาณาเขตตั้งแต่ชายป่าปลายเขตแดนของดงพญาไฟ และได้จัดการเรื่องความเป็นระเบียบเรียบร้อยให้กับผู้คนที่สัญจรไปมาได้รับความสะดวกมากขึ้น

วันใดก็ตาม หากมีพระภิกษุธุดงค์ผ่านมา ก็จะได้รับนิมนต์ให้ช่วยประกอบพิธีกรรมทางศาสนาให้ จนชาวบ้านที่มาตั้งหลักแหล่งอยู่ที่นั่นลงความเห็นตรงกันว่า ควรจะต้องสร้างศาลาเอาไว้ให้พระได้มีไว้ใช้เป็นที่พักแรม ระหว่างทางที่ธุดงค์ผ่านมา

กาลเวลาผ่านไป...

นานวันเข้ามีพระธุดงค์หลายรูป ที่ได้แวะผ่านมาและพบเห็นว่า โนนกุ่มเป็นพื้นที่เงียบ สงบ วิเวก และเป็นพื้นที่อยู่ไม่ห่างไกลจากหมู่บ้านที่มาตั้งรกรากกันอยู่บ้างแล้วไม่มากนัก จึงมีบางรูปได้อยู่ปฏิบัติกัมมัฏฐาน ซึ่งเวลาต่อๆ มา ได้มีพระภิกษุสายปฏิบัติเดินธุดงค์ผ่านมาแวะเวียนเป็นระยะๆ อยู่ตลอดเวลามิได้ขาด

พ่อใหญ่ ทอง โสมานุสรน์ ผู้เป็นเจ้าของที่

พ่อใหญ่ ทอง โสมานุสรน์ และสหายผู้เป็นเจ้าของที่ เมื่อเห็นว่ามีพระสงฆ์นิยมมาปฏิบัติธรรม ณ ที่แห่งนี้อยู่มิได้ขาด จึงได้จัดที่ถวาย พร้อมกับสร้างศาลาเล็ก ๆ ให้ไว้ใช้เป็นที่ประพฤติปฏิบัติธรรม จนมีพระสงฆ์มาอาศัยอยู่จำวัด จำพรรษา และช่วยสอนธรรมะให้แก่ชาวบ้าน ในละแวกนั้น สืบมา....

พ่อใหญ่ทอง โสมานุสรณ์

พ่อใหญ่ใส อินทร์ปัญญา

พ่อใหญ่ปีน อ้ายจันทึก

พ่อใหญ่หลอด จันทร์ทอง

พ่อใหญ่ดัน ผิวจันทึก

พ่อใหญ่เปิง อินทร์ปัญญา

พ่อใหญ่ใจ เหมิกจันทึก

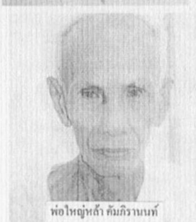

พ่อใหญ่พวง เพลินจันทึก

พ่อใหญ่ลอย เหมิกจันทึก

พ่อใหญ่แก้ว เหมิกจันทึก

พ่อใหญ่อยู่ เพลินจันทึก

พ่อใหญ่สุข คัมภิรานนท์

พ่อใหญ่หล้า คัมภิรานนท์

พ่อใหญ่อื่น เงือจันทึก

๔.

จากที่พักแรม...ป่าช้า...เริ่มพัฒนา จนเป็นวัด

ด้วยลักษณะ ก่อนที่จะพัฒนาเป็นวัดนั้น เดิมที เป็นเพียงศาลา กุฏิหลังเล็กๆ ที่ชาวบ้านช่วยกันสร้างให้ โดยใช้หญ้าแฝกนำมามุงเป็นหลังคาให้เท่านั้น

ศาลาปฏิบัติธรรม ก็สร้างขึ้นมาอย่างง่ายๆ โดยใช้ไม้ที่ตัดได้ตามชายป่ามาทำเป็นโครงมุงด้วยหญ้าแฝก เช่นกัน จนกระทั่ง ชุมชนโนนกุ่มนอก มีชาวบ้านมาตั้งบ้านเรือนอาศัยเพิ่มมากขึ้น จนค่อยๆ กลายเป็นหมู่บ้านเล็กๆ แล้ว

ชาวบ้านตลอดจนผู้เฒ่าผู้แก่ ที่มาตั้งรกรากอยู่ก่อนดั้งเดิมมีอาทิ พ่อใหญ่ทอง โสมานุสรณ์, พ่อใหญ่ เป็ง อินปัญญา, พ่อใหญ่ อยู่ เพลินจันทึก, พ่อใหญ่อ้น เจือจันทึก, พ่อใหญ่ ลอย เหมิกจันทึก, พ่อใหญ่ สุข คัมภิรานนท์, พ่อใหญ่บุญมา ต่วนจันทึก, พ่อใหญ่ ปัน อ้ายจันทึก, พ่อใหญ่ ใจ เหมิกจันทึก, พ่อใหญ่ ใส อินทปัญญา, พ่อใหญ่ พวง เพลินจันทึก, คุณยาย ทองมี ศรีจันทึก, พ่อใหญ่ ต้น ผิวจันทึก, พ่อใหญ่หล้า คัมภิรานนท์, พ่อใหญ่ แก้ว เหมิกจันทึก (ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่) ฯลฯ ได้เห็นความสำคัญของวัด จึงได้รวบรวมกรรมสิทธิ์ที่ดินของตน ทำเรื่องถึงกรมการศาสนา ขอตั้งเป็นวัดอย่างถูกต้อง

ต่อมาก็ได้รับอนุมัติจากกรมการศาสนา ให้เป็นวัดได้ในปี พ.ศ.๒๔๘๓

แต่...เนื่องจากสภาพของวัด ที่ชาวบ้านตั้งใจจะให้เป็นนั่น แท้ที่จริงก็ยังคงสภาพเป็น ป่าช้า อยู่ มีลักษณะใกล้เคียงเช่นเดียวกันกับในสมัยเริ่มต้น ที่เคยใช้เป็นที่ฝังศพของผู้คนที่ป่วย บาดเจ็บ ล้มตายลง จากการเดินทาง ของกองคาราวานนายฮ้อย ที่ยังคงใช้เป็นที่ฌาปนกิจ เพื่อนำเถ้ากระดูกของผู้ตายกลับไปเหมือนเดิม

เรือนพักของสงฆ์ ที่ทำอย่างลวก ๆ ด้วยไม้ที่ตัดจากชายป่ามุงด้วยหญ้าแฝก ก็คงสภาพเดิม ๆ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง พระสงฆ์ที่มาพำนัก ก็เป็นเพียงชั่วครั้ง ชั่วคราว หรือเวลาจำเป็นที่จะต้องมีการประกอบพิธีสงฆ์ ก็จะให้เกวียนเทียมวัวไปรับพระมาจากวัดที่อยู่ไม่ไกลนัก

บางปีโชคดีหน่อย ก็จะมีพระสายกัมมัฏฐานมาแวะอยู่พำนักปฏิบัติธรรมนานหน่อย แต่พระท่านก็จะมีกิจที่จะต้องเดินทางต่อไปตามปณิธานที่ได้อธิษฐานตั้งไว้ก่อนออกเดินทาง

ศาลาที่พัก ของวัดป่าช้าโนนกุ่ม จึงเป็นได้เพียง ที่พัก-รอพระที่ท่านจะธุดงค์ หรือแวะผ่านมา และรับนิมนต์ จากชาวบ้าน เป็นอยู่อย่างนี้ ตั้งแต่ปีที่เริ่มขอสร้างเป็นวัด คือ ปี พ.ศ.๒๔๘๓

พระที่แวะเวียนมาหลายรุ่นหลายองค์ แต่ก็ไม่มีองค์ใดจะรับอาราธนาอยู่เป็นประจำ

คณะผู้ริเริ่ม ผู้คิดก่อตั้งวัด จากการเอาป่าช้ามาเป็นที่ตั้งวัด มีความร้อนอกร้อนใจเป็นอันมาก บังเอิญช่วงเวลานั้นได้มีนายตำรวจชั้นนายดาบที่ลาออกจากราชการตำรวจเพราะเบื่อทางโลก และได้อุปสมบทเพราะความที่เลื่อมใสสนใจทางวิปัสสนากัมมัฏฐาน ท่านได้เดินทางติดตามพระอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางวิปัสสนากัมมัฏฐาน จากอาจารย์หลาย ๆ ท่าน ทั้งภาคเหนือ ออก-ตก เดินทางผ่านมายังสีคิ้ว ถิ่นที่ท่านเคยรับราชการมาก่อน

ชาวบ้าน พอทราบข่าวเข้าจึงได้รีบไปอาราธนานิมนต์ พระหลวงพ่อ อมร ฐานวโร ให้มาเป็นเจ้าอาวาสอยู่จำพรรษา วัดป่าช้าโนนกุ่ม เมื่อปี ๒๕๑๗ ตั้งแต่นั้นสืบมา

หลวงพ่อ อมร ฐานวโร ท่านมีความเชี่ยวชาญทางวิปัสสนา กัมมัฏฐาน ท่านได้วิชาหลากหลาย มาจากสำนักที่ท่านไปศึกษาปฏิบัติธรรม เมื่อมาประจำพรรษาอยู่ที่วัดป่าช้าโนนกุ่ม ก็มีลูกศิษย์ลูกหามากราบไหว้ท่านกันอยู่เป็นประจำ

หลวงปู่ อมร ฐานวโร

ลูกศิษย์ลูกหาหลายๆ ท่าน ได้ลงความเห็นว่า วัดป่าช้าโนนกุ่ม เป็นวัดที่เริ่มจากศรัทธาของพื้นที่ๆ เคยเป็นป่าช้า มาก่อน แม้การจดทะเบียนในกรมศาสนา ก็ยังใช้คำว่า วัดป่าช้าโนนกุ่ม ซึ่งลูกศิษย์ลูกหาได้พยายามขอเปลี่ยนชื่อวัด โดยขอตัดเป็นชื่อ วัดป่าโนนกุ่มนอก เพราะอำเภอสีคิ้ว มีวัดที่ใช้คำว่า วัดโนนกุ่ม อยู่สองวัด คือ วัดโนนกุ่มใน ที่ดาราดังผู้มีชื่อเสียงในวงการภาพยนตร์ คือ คุณสรพงษ์ ชาตรี ซึ่งสร้างพระหลวงพ่อโต ที่ผู้คนไปกราบไหว้บูชากันมิขาดสายขณะนี้

หลวงปู่เห็นว่า โยมผู้ริเริ่มที่ศรัทธาขอก่อตั้งวัดไว้ ซึ่งก็มีอยู่หลายท่าน ทั้งที่ได้เสียชีวิตไปแล้ว และยังคงมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งชื่อขอจากทางการเอาไว้ว่า **"วัดป่าช้า"** ท่านก็เลยขอญาติโยมทั้งหลายให้คงคำว่า "ป่าช้า" เอาไว้ตามเจตนาเพื่อเป็นอนุสรณ์ที่มาที่ไปของผู้ริเริ่มในการขอสร้างวัด

แต่บรรดาชาวบ้านก็ยังแอบใช้ชื่อว่า "วัดป่าโนนกุ่มนอก" (ไม่ให้ซ้ำกับวัดโนนกุ่มใน) แปลกดี วัดเดียวมี ๒ ชื่อ

แรงศรัทธา วัดมี ศาลาการเปรียญ เป็นหลังแรก

ในปี พ.ศ.๒๕๑๘ หลวงพ่อ พระอธิการ อมร ฐานวโร ได้พัฒนา วัดป่าช้าโนนกุ่ม โดยเริ่มจากการสร้าง ศาลาการเปรียญ ขึ้น เป็นศาลาครึ่งไม้ครึ่งปูน เป็นศาลาอเนกประสงค์ให้เป็นสมบัติวัดหลังแรก ในปี พ.ศ.๒๕๑๙ การก่อสร้างมาแล้วเสร็จเอาในปี พ.ศ.๒๕๒๐ ใช้เวลาในการก่อสร้าง ๑ ปีเต็มๆ

ในขณะเดียวกัน พระ-เณร ที่อยู่จำวัดในวัด ยังต้องอยู่อาศัยในกุฏิไม้เก่าๆ ที่ต่อเติม ซ่อมแซม มาจากกุฏิรุ่นแรกๆ ที่ได้เริ่มสร้างเป็นวัด ซึ่งบางหลังก็ชำรุดผุพัง ใกล้จะใช้การไม่ได้แล้ว

พระอธิการ หลวงพ่อ อมร ฐานวโร ท่านจึงได้ขยับขยายสร้างกุฏิให้พระเณรใหม่ เป็นกุฏิไม้มุงหลังคาด้วยสังกะสี เป็นจำนวน ๕ หลัง พร้อมกับสร้างเมรุเผาศพต่อ จนแล้วเสร็จในปี พ.ศ.๒๕๒๒

เมื่อวัดมีศาลาให้ญาติโยมได้มาปฏิบัติธรรม และร่วมศรัทธาในพระศาสนามากขึ้น ชาวบ้านที่ศรัทธาเห็นพระ-เณร อยู่กันอย่างยากลำบาก ไม่สะดวกสบายเหมือนวัดอื่นๆ โดยทั่วไป จึงช่วยกันระดมหาทุนมาช่วยกันสร้างกุฏิเพิ่มขึ้นอีก ๕ หลัง คราวนี้เป็นคอนกรีตเสริมเหล็ก

เมื่อชาวบ้านเห็นความเจริญของวัดที่ได้พัฒนา เพราะหลวงพ่อท่านเอาใจใส่ในการดูแลวัด และพระ-เณร จนกิตติศัพท์เลื่องลือ ชักนำให้ผู้คนพากันมาที่วัดด้วยศรัทธาบริสุทธิ์ เห็นว่าทางเข้าวัดตรงถนนหน้าวัด ซึ่งอยู่ติดกับถนนใหญ่ ไม่มีที่สังเกตให้เห็นว่าเป็นทางเข้าวัด จึงได้ขอให้หลวงพ่อสร้าง ซุ้มประตูวัดด้านทิศตะวันตก โดยมีบรรดาญาติโยมเป็นเจ้าภาพออกทุนทรัพย์ให้

ปี พ.ศ.๒๕๓๕ ศรัทธาวัดได้รวบรวมปัจจัย ขอให้ทางวัด สร้างหอระฆัง หลวงพ่อก็จัดการสร้างให้ตามประสงค์ เป็นหอระฆังคอนกรีตเสริมเหล็ก สูง ๓ ชั้น แล้วเสร็จในปี พ.ศ.๒๕๓๖

หลวงปู่ พระอธิการ อมร ฐานวโร เจ้าอาวาส ได้ละสังขารลง ด้วยวัย ๙๓ ปี ปี พ.ศ.๒๕๓๘

อาณาเขตของ วัดป่าช้าโนนกุ่ม หรือ วัดป่าโนนกุ่ม (นอก) มีเนื้อที่ทั้งหมด ๑๕ ไร่ ๑ งาน ๕๑ ตารางวา

๕.

ประวัติ พระอธิการ

เจ้าอาวาส วัดป่าช้าโนนกุ่ม องค์ปัจจุบัน

หลวงพ่อพระอธิการ วัดป่าช้าโนนกุ่ม หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า วัดป่าโนนกุ่มนอก ปัจจุบันมีหลวงพ่อพระอธิการวัด คือ พระครูสัญญาบัตร เจ้าอาวาสวัดราษฎร์ชั้นโทในราชทินนามที่ พระครูปริยัติบุญสาร ป.ธ.๓ ๓๓ พรรษา

โยมพ่อชื่อ นายเปีบ (บิดา) โยมแม่ชื่อ นางบน นามสกุล เปลี้ยจันทึก

ท่านเกิดเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๐๓ ตรงกับวันจันทร์ ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๓ ปีชวด ณ ตำบลสีคิ้ว อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา หลวงพ่อจึงนับได้ว่าเป็นคนสีคิ้วโดยกำเนิด

มีพี่น้องร่วมท้องเดียวกัน ๔ คน เป็นชาย ๒ หญิง ๒ ท่านเป็นคนที่ ๔ สุดท้อง

พี่สาวใหญ่คนโต คือ นางนวลจันทร์ สมรส กับ นายแก้ว คำเสน เป็นคนพื้นเพมาจาก อ.สบปราบ จังหวัดลำปาง ปัจจุบันอายุ ๖๑ ปี ตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดลำปาง

พี่คนที่ ๒ เป็นชายชื่อ นายสุวรรณ เปลี้ยจันทึก ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว เมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๔ อายุ ๕๙ ปี

พี่คนที่ ๓ เป็นหญิงชื่อ นางสุพรรณ เพ็ญศรี แต่งงานอยู่กินออกเรือนกับสามีคนอำเภอโนนไทย แต่ตอนหลังย้ายมาตั้งบ้านเรือนทำมาหากินอยู่ที่สีคิ้ว เสียชีวิตไปนานแล้ว

หลวงพ่อเป็นคนที่ ๔ คนสุดท้อง เดิมชื่อ บุญทัน เปลี้ยจันทึก มีความสนใจทางศาสนามาตั้งแต่เยาว์วัย การศึกษา จบประถมปีที่ ๔ ตามเกณฑ์ แล้วออกมาช่วยครอบครัวประกอบอาชีพทำนาอยู่ จนอายุผ่านการเกณฑ์ทหารแล้ว จึงได้ขออนุญาตโยมพ่อและโยมแม่ออกบวช เพื่อเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ เป็นพระภิกษุสงฆ์ ตามเจตนา

หลวงพ่อเข้าพิธีอุปสมบท เมื่อวันที่ ๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๒๖ เวลา ๑๕.๕๕ น. ณ วัดเกาะสีคิ้ว ต.สีคิ้ว อ.สีคิ้ว จ.นครราชสีมา ได้ฉายาว่า พระการุณิโก โดยมี พระครูพิทักษ์ทีปกร เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์ เชย ฐานธมฺโม เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระอาจารย์ล้ำ กมโล เป็นพระอนุศาสนาจารย์

หลังจากอุปสมบทแล้ว ท่านได้ขอย้ายมาจำพรรษาอยู่ที่ สำนักวิปัสสนา บ้านโนนกุ่ม ณ วัดป่าช้าโนนกุ่ม และในระหว่างนั้น ก็ได้ศึกษาการปฏิบัติ-สมถะ-วิปัสสนา-กัมมัฏฐาน กับท่านเจ้าอาวาส คือ หลวงพ่อ อมร ฐานวโร มาโดยตลอด

ก). ประวัติศึกษาธรรม

- สอบนักธรรมตรี ณ สนามสอบ วัดใหญ่สีคิ้ว อ.สีคิ้ว จ.นครราชสีมา ปี พ.ศ.๒๕๒๖

- สอบนักธรรมโท ณ สนามสอบ วัดใหญ่สีคิ้ว อ.สีคิ้ว จ.นครราชสีมา ปี พ.ศ.๒๕๒๘

- ปี พ.ศ.๒๕๓๐ ได้กราบลา หลวงพ่อ อมร ฐานวโร พระอาจารย์เจ้าอาวาส เพื่อเดินทางไปศึกษาภาษาบาลีต่อที่วัดเจดีย์ซาว จังหวัดลำปาง และสอบนักธรรมเอก ได้ในปีนั้นเอง คือ ปี ๒๕๓๐

- ต่อมา ในปี ๒๕๓๒ ลงสนามสอบเปรียญธรรม ได้ ป.ธ. ๑-๒

- และในปี ๒๕๓๓ สอบเปรียญธรรม ๓ ประโยค (ป.ธ. ๓) เป็นพระเปรียญธรรม ๓ ประโยค ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

ตลอดเวลาที่ได้ศึกษาธรรมอยู่ที่วัดทางภาคเหนือ ได้พยายามหาโอกาสเดินทางไปศึกษาหาความรู้ทางด้าน วิปัสสนา กัมมัฏฐาน กับครูบาอาจารย์ในสถานที่ต่าง ๆ เป็นประจำ ทั้งภาคเหนือ ภาคอีสาน และปลีกวิเวกเข้าป่าอันสงบเสมอ ๆ

ข). กลับวัดป่าช้าโนนกุ่ม

ประมาณปี พ.ศ.๒๕๓๕ ทราบข่าวว่า หลวงพ่อ พระอาจารย์ เริ่มมีสุขภาพไม่ค่อยจะสมบูรณ์นัก จึงเดินทางกลับ เพื่อมาจำพรรษาที่วัดป่าช้าโนนกุ่ม ด้วยความตั้งใจที่จะได้ดูแลอุปัฏฐากพระอาจารย์ เป็นการทดแทนพระคุณท่านซึ่งได้ชราภาพลงมากแล้ว จวบจนกระทั่ง...

ปี พ.ศ.๒๕๓๘ หลวงพ่อ พระอาจารย์ ได้ มรณภาพลงด้วยวัย ๙๓ ปี ๔๐ กว่าพรรษา (คำนวณจากวันลาออกจากข้าราชการตำรวจ แล้วบวช)

หลวงพ่อได้ดูแลวัดตลอดมา จวบจนถึง ปี พ.ศ.๒๕๔๐ ก็ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส วัดป่าช้าโนนกุ่ม เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน

ค). ภารกิจของท่านสมภารองค์ปัจจุบัน

- สืบสานงานสร้างกุฏิหลังเก่าๆ ที่ หลวงพ่ออาจารย์ของท่านสร้างค้างไว้จนสำเร็จลุล่วง
- ตลอดเวลา นับตั้งแต่ได้ดูแลวัดมา ได้มีโอกาสช่วยงาน และกิจการของคณะสงฆ์มาตลอด
- ทำหน้าที่เป็น พระอนุจร ติดตามพระธรรมทูต ออกเผยแผ่งานพระศาสนามิได้ขาด
- ได้รับการนิมนต์ให้เข้าไปบรรยายธรรมในเรือนจำกลางคลองไผ่, เรือนจำ อ.สีคิ้ว เป็นประจำทุกเดือน
- ได้รับการนิมนต์ให้ไปบรรยายธรรมตามโรงเรียน และสถานศึกษาต่างๆ อยู่เป็นประจำ
- ในปี พ.ศ.๒๕๕๒ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์พัดยศ เป็น พระครูสัญญาบัตร เจ้าอาวาสวัดราษฎร์ ชั้นโท ในราชทินนามที่ พระครูปริยัติบุญสาร เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๖

พระครูปริยัติบุญสาร หลวงพ่อผู้พัฒนาสานต่อจากเจตนาหลวงปู่

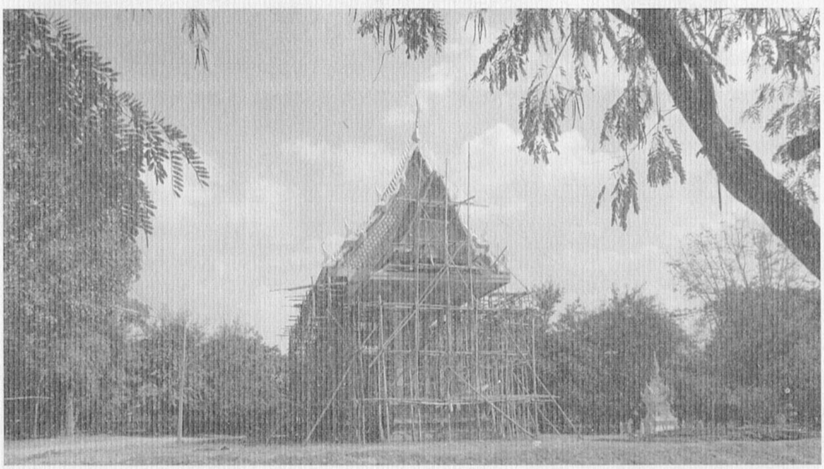
พระครูปริยัติบุญสาร เจ้าอาวาสผู้สืบทอดต่อจากหลวงปู่ อมร ฐานวโร ผู้เป็นพระอาจารย์ของท่าน ด้วยเจตนาของท่าน ซึ่งจะต้องมารับผิดชอบต่อจากพระอาจารย์ ผู้มีเจตนาที่จะพัฒนาวัดจากสภาพเดิมที่เป็นป่าช้ามาก่อน ให้เจริญรุ่งเรืองสมกับเป็นสถานที่ที่พุทธบริษัททั้งหลายจะพึงใช้ประโยชน์ พึ่งพาในการประกอบพิธีทางศาสนากิจได้ให้สมบูรณ์ ท่านจึงเล็งเห็นว่า วัดป่าช้าโนนกุ่ม นั้นเดิมที่มีรากฐานที่เริ่มต้นจากความเห็นชอบของชาวบ้านที่ได้เอาป่าช้าแล้วค่อยๆ พัฒนาขึ้นมาจนกลายเป็นวัดในที่สุด

แม้เวลาจะผ่านมาจากวันที่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน วัดป่าช้าโนนกุ่มก็ยังขาดส่วนที่เป็นศาสนสถานอันควรมีอยู่อีกหลายอย่าง อาทิเช่น โบสถ์ ซึ่งควรจะต้องมีเพื่อให้พระภิกษุสงฆ์ได้ประกอบกิจทางศาสนา

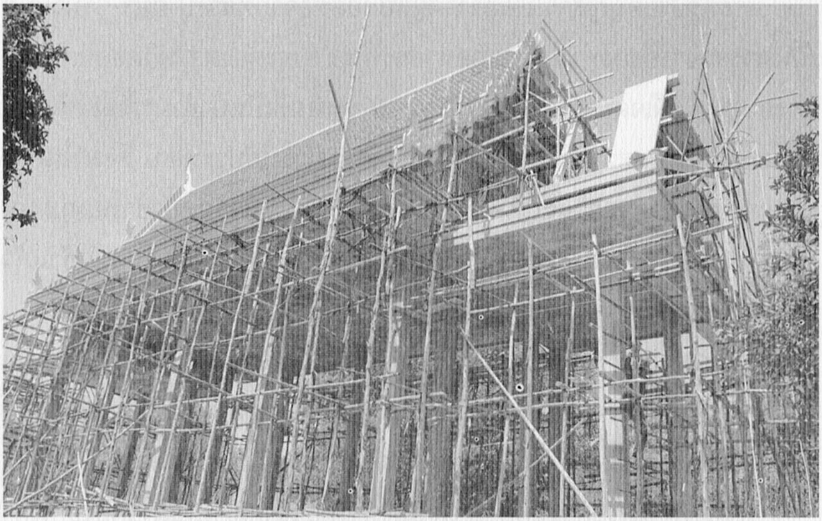
ท่านจึงดำริด้วยการบอกกล่าวขอแรงศรัทธาจากญาติโยม ให้ช่วยกันหาช่างมาเริ่มทำการก่อสร้าง

โดยความตั้งใจด้วยการ อดออมในลักษณะเกรงใจญาติธรรม เพราะเกรงว่าจะเป็นการรบกวนญาติโยม

การก่อสร้างต่าง ๆ จึงดำเนินเป็นไปแบบค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไป

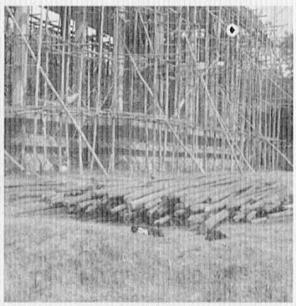

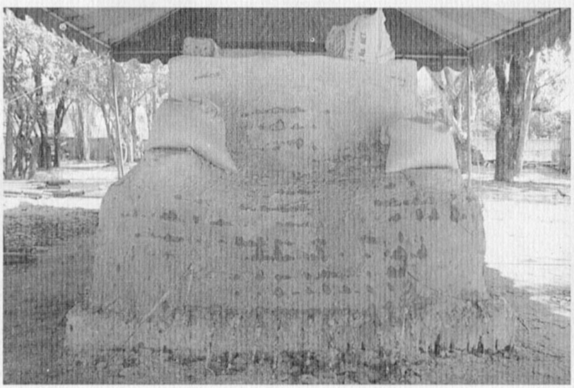
ซึ่งขณะนี้รูปร่างของโบสถ์ วัดป่าช้าโนนกุ่ม เริ่มเป็นรูปร่างขึ้นมาแล้ว เช่น เสา พื้น หลังคา ลูกนิมิต ก็มีพร้อมแล้ว ยังขาดพระประธานในโบสถ์อยู่

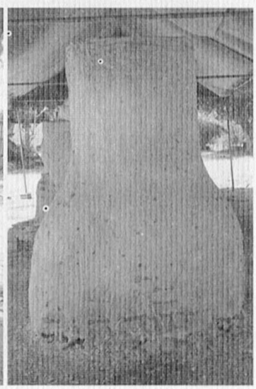

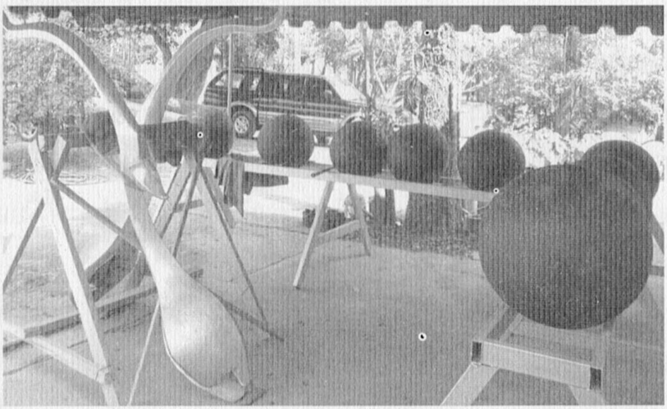

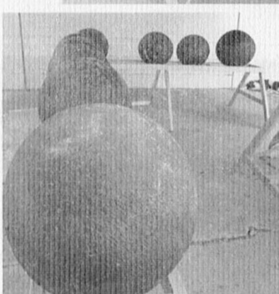

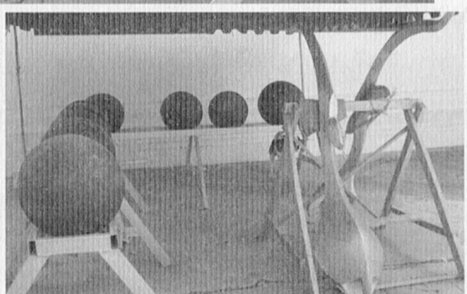
และเพราะวัดป่าช้าโนนกุ่มเป็นสำนักวิปัสสนาสอนวิชากัมมัฏฐาน สภาพของ พระ–เณรในวัดจึงอยู่ในสภาพ สมถะปราศจากการดิ้นรน เรียกร้อง รบกวนญาติโยม นอกจากจะเกิดศรัทธามาร่วมอนุโมทนา

การก่อสร้างจึงดำเนินไปอย่างช้าๆ แบบค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไป อย่างที่ได้เรียนให้ทราบในตอนต้นแล้ว รายได้ หรือเงินปัจจัยที่ได้นำมาดำเนินการก่อสร้าง ก็ล้วนเกิดจากปัจจัยที่ญาติโยมศรัทธานำมาทำบุญ ด้วยการร่วมทอดผ้าป่า ทอดกฐิน และจากผู้มีเจตนาอยากช่วยเหลือนำเงินมาบริจาคสมทบถวายร่วมสร้างเท่านั้น

ผู้เขียน รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มารวมเป็นหนังสือเล่มนี้ จึงอยากจะถือโอกาส ขอเรียนเชิญชวนท่านที่มีเจตนาและศรัทธา จะต้องการร่วมจรรโลงพระศาสนาให้ยั่งยืน มั่นคงสืบไป จึงได้ถือโอกาสนี้มาร่วมมือ ร่วมใจกัน สร้างกุศลในครั้งนี้ให้ลุล่วงสำเร็จไปด้วยกัน ดีไหมครับ ?

คนไกลวัด ศรัทธาขอเป็นเจ้าภาพอุทิศสร้าง พระประธานฯ

หลวงพ่อ ท่านเจ้าอาวาส มองสถานที่ภายในโบสถ์ที่กำลังก่อสร้างที่กำหนดเอาไว้ว่าจะเป็นที่ตั้งขององค์พระประธานในโบสถ์ ตลอดจนกำหนดสถานที่ที่จะต้องวาง ลูกนิมิต แล้วมองไปรอบ ๆ ส่วนต่าง ๆ ที่กำลังสร้างขึ้นจนเป็นรูปร่างของโบสถ์ แล้วท่านได้พิจารณาต่อไปอย่างเงียบ ๆ อย่างพระที่มีหน้าที่รับผิดชอบด้วยความรู้สึกอย่าง สมณะ ที่ท่านยึดถืออยู่ว่า ตรงนี้ควรจะต้องมี พระประธานฯ ท่านมองไปรอบ ๆ ที่เป็นสิ่งก่อสร้างที่ยังค้างคาหยุดอยู่ แล้วก็ต้องถอนหายใจ

การก่อสร้าง จำเป็นที่จะต้องใช้ปัจจัย เพื่อนำมาใช้ทุกอย่างจึงจะสำเร็จได้ตามเจตนา ตามรูปแบบ ของสถาปัตยกรรมที่กำหนดไว้

ยังจะต้องใช้ปัจจัยอีกไม่น้อย ถ้าบุญของวัดมีก็คงจะสำเร็จลุล่วงจนได้สักวันหนึ่ง แม้จะต้องใช้เวลาเนิ่นนาน สักเพียงใดก็ตาม

ถ้ายังไม่สิ้นอายุขัยของท่าน ท่านก็จะต้องทำให้จนเสร็จให้สมดั่งปณิธานเหมือนตอนแรกเริ่ม ที่ได้ตัดสินใจจะดำเนินการตามรอยของพระอาจารย์ที่ท่านเคารพที่ได้เริ่มเอาไว้ โดยรบกวนญาติโยมและศรัทธาให้น้อยที่สุด

ขณะที่กำลังยืนพิจารณาอยู่กับสิ่งรอบ ๆ ตัวของท่านอยู่นั้น ก็มีรถตู้สีเทาคันหนึ่งแล่นเข้ามาขับวนรอบ ๆ โบสถ์ที่ท่านกำลังยืนอยู่ และต่อมาก็ขับแล่นเลยไปจอดที่หน้าศาลาการเปรียญ

ท่านยังยืนมองดูผู้คนสองสามคนที่เดินลงมาจากรถ แล้วเดินขึ้นไปบนศาลาการเปรียญ ท่านเองนึกในใจว่าคง เป็นญาติโยมของพระสักรูปหนึ่งที่เพิ่งบวชใหม่และแวะมาเยี่ยมเยียนกัน

ท่านจึงหันมาสนใจกับสิ่งก่อสร้างที่อยู่ตรงเบื้องหน้าของท่านต่อ สักครู่หนึ่งจึงมีพระลูกวัดเดินตรงเข้ามาเรียนท่านว่า มีศรัทธาเดินทางมาจากกรุงเทพฯ เพื่อขอพบกับท่าน ขออาราธนานิมนต์ด้วย

ท่านจึงรีบครองผ้าให้ดูเรียบร้อย ก่อนเดินกลับไปพบกับศรัทธาที่มาจากกรุงเทพฯ

อาสาขอรับเป็นเจ้าภาพสร้างพระประธานให้

ท่านเดินตรงมานั่งตรงอาสนะประจำที่ที่ท่านนั่งเป็นประจำเวลาใช้รับแขกหรือศรัทธาที่มาวัดด้วยความสำรวม มองเห็นคณะศรัทธาที่เดินทางมาจากกรุงเทพฯ ๔-๕ คน เป็นผู้หญิง ๓ ชาย ๒ กำลังก้มลงกราบท่านอยู่เบื้องหน้า

ท่านมองดูและสังเกตอากัปกิริยาของคนทั้งหมดที่มาตรงเบื้องหน้าท่าน ผู้ชายที่มาด้วยดูเหมือนท่านจะเคยเห็นหน้ามาก่อนแต่ไม่คุ้นเคย ส่วนผู้หญิงอีก ๓ คน ที่มา มีเป็นคนสูงอายุ ๑ คน และวัยใกล้กลางคนอีก ๒ คน

ท่านยิ้มให้เป็นการต้อนรับ ก่อนที่จะถามไถ่ถึงจุดประสงค์ในการเดินทางและมาขอพบท่าน ในขณะเดียวกันกับที่พระรูปที่ไปนิมนต์ท่านมากำลังยกน้ำดื่มแช่เย็นบรรจุแก้วพลาสติกใสๆ มาต้อนรับแขก

ท่านเห็นฝ่ายชายอายุประมาณ ๕๐ กว่าๆ พนมมือขึ้น แล้วพูดแนะนำตัวเองกับท่านว่า

"ผมชื่อ ปรีชา กระจายศรี ผมเป็นอดีตข้าราชการเกษียณแล้ว เคยอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ผมเคยมาทอดผ้าป่าที่วัดใกล้เคียงกันแถวนี้ และได้เคยแวะเข้ามาในวัดนี้ เห็นโบสถ์ที่กำลังก่อสร้างอยู่ สอบถามพระ-เณร ที่กำลังช่วยกันทำงาน ทราบว่ายังไม่มีใครเป็นเจ้าภาพให้เรื่องพระประธานฯ"

ท่านยิ้ม แทนคำตอบเป็นการยอมรับ

อาจารย์ปรีชา กระจายศรี

"พอดีพี่ผม อาจารย์ นิสากร กาไชย ท่านมีความตั้งใจไว้ว่า อยากจะสร้างพระประธานฯ ให้กับวัดใดวัดหนึ่งที่ยังไม่มีคนรับเป็นเจ้าภาพ ผมเลยอาสาพาพี่เขามาครับ"

"เจริญพรโยม"

ท่านนั่งนิ่งด้วยความสงบ สีหน้าชื่นชม

"วัดจะได้มีทั้ง เขตพุทธาวาส เขตสังฆาวาส และ เขตอุปจารวัด ครบถ้วนตามเจตนารมณ์ของหลวงปู่ และเป็นไปตามประเพณีขนบนิยมในการสร้างวัดเสียที....เจริญพร ขออนุโมทนาด้วย....คุณโยม"

ท่านสมภาร พูดชัดถ้อยชัดคำ จบลงด้วยความสงบนิ่งเช่นเดิม ท่านเห็นสุภาพสตรีสูงอายุที่มา ซึ่งท่านเข้าใจว่า คือ อาจารย์นิสากร ที่อาจารย์ปรีชา กล่าวนำเมื่อสักครู่ ยกมือขึ้นพนม แล้วเอ่ยปากถามท่านว่า

"ดิฉันอยากทราบว่า ท่านตั้งงบในการสร้างโบสถ์ทั้งหมดไว้เท่าไหร่ เจ้าคะ ?"

"เจริญพร อาตมาไม่ได้ตั้งไว้ว่าเท่าไหร่หรอกคุณโยม เพราะที่นี่เป็นวัดบ้านนอก ที่จะต้องสร้างโบสถ์ เพราะเป็นเจตนารมณ์ของท่านอาจารย์คืออาจารย์ของอาตมา ท่านเจ้าอาวาสองค์ก่อน ซึ่งท่านละสังขารไปแล้ว อาตมาเป็นลูกศิษย์ท่าน เมื่อต้องมารับหน้าที่เป็นสมภารต่อจากท่าน จึงต้องการที่จะสานต่อเจตนาของท่านให้สำเร็จลุล่วง

อาจารย์ นิสากร กาไชย

อีกอย่าง วัดนี้เดิมทีเริ่มต้นจากการเป็นป่าช้ามาก่อน แล้วพัฒนาจนเป็นวัดด้วยแรงศรัทธาของชาวบ้านที่ต้องการให้มีวัดไว้ต่ออายุพระศาสนาและเพื่อประกอบกิจทางศาสนา

เมื่อเป็นวัดแล้วก็จำเป็นที่จะต้องมีโบสถ์ มีพระประธาน เป็นเขตพุทธาวาส ประกาศเป็นเขตวิสุงคามสีมา ของวัดป่าช้าโนนกุ่ม เพื่อประโยชน์สำหรับศาสนิกชน สาธุชน ได้สืบต่อพระพุทธศาสนาต่อไป"

หลวงพ่ออธิบายให้คุณโยมฟัง แล้วกล่าวต่อไปว่า

"ปัจจัยที่ได้นำมาพัฒนาวัด และสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ไม่ได้กำหนดเอาไว้ว่าเท่าไหร่ ทุก ๆ อย่างสร้างขึ้นตามปัจจัย ที่ได้รับจากงานบุญของญาติโยมที่จัดนำมาถวาย เช่น ผ้าป่า และงานกฐินประจำปี"

ท่านอาจารย์นิสากร นั่งฟังหลวงพ่อท่านอธิบายจนจบ นิ่งเงียบอย่างใช้ความคิดอยู่สักครู่ ก่อนที่จะเอ่ยปากถามท่านสมภารต่อว่า

"แล้ว....ท่านมีใครมาขอรับเป็นเจ้าภาพ หรืออาสาว่าจะให้ความช่วยเหลือบ้างหรือเปล่าคะท่าน ?"

"ไม่มีหรอกคุณโยม ชาวบ้านแถวนี้ ส่วนมากก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร อีกอย่างอาตมาก็ไม่ได้เร่งร้อนอะไรนัก"

"เอ้า....งั้น แล้วเมื่อไหร่จะเสร็จอย่างที่ท่านหวังล่ะคะ ?"

เสียงอาจารย์นิสากร พูดเหมือนรำพึงกับตัวเอง

"ถ้าอาตมายังไม่ตายเสียก่อน ก็คงจะต้องเสร็จแน่ ๆ ซักวันแหละคุณโยม"

".."

เกิดความเงียบอยู่สักครู่ เสียงแก้วน้ำถูกยกขึ้น แล้ววางลงบนจานรองเงียบ...จนได้ยินเสียงใบไม้ไหวอยู่นอกศาลา

"ทั้งโบสถ์ ทั้งพระประธานฯ รวม ๆ แล้วก็ ถ้าจะหลายล้านอยู่นะคุณปรีชา"

"ครับพี่"

เกิดความเงียบขึ้นอีกสักครู่ใหญ่ๆ เหมือนกับว่าทุกๆ คน ที่นั่งอยู่ตรงนั้น ๕-๖ คน กำลังใช้ความคิด หรือตัดสินใจอะไรสักอย่างอยู่ ในที่สุด อาจารย์นิสากร ก็ยกมือขึ้นพนม พูดกับท่านสมภาร

"หากว่าไม่เร่งรัดและรีบร้อน กำหนดว่าจะต้องเมื่อนั่น เมื่อนี่ ระหว่างนี้ ดิฉันจะขอปวารณาอาสาเป็นแม่งานช่วยจัดหาปัจจัยในการสร้างพระประธานมาให้ก็แล้วกัน....เดี๋ยวกลับไป จะขอไปปรึกษากับโรงหล่อที่เคยใช้งานเขาดูค่ะว่าจะต้องใช้งบเท่าไหร่ หน้าตักเท่าไร เอาแบบไหน คงจะต้องมาขอเรียนปรึกษาท่านอีกทีค่ะ"

"เจริญพร ขออนุโมทนาด้วย คุณโยม"

หลังจากนั้น หลวงพ่อได้เชิญคณะทั้งหมดที่ไปในวันนั้น ไปเดินชมดูสภาพของโบสถ์ที่กำลังสร้างและค้างอยู่สักพักใหญ่ๆ ก่อนที่คณะจากกรุงเทพฯ จะลาเพื่อเดินทางกลับ

เพราะมีเหตุ จึงเกิดผล ให้มาอาสา เป็นเจ้าภาพ

อาจารย์ นิสากร กาไชย คือสุภาพสตรีสูงอายุ ที่ร่วมขบวนเดินทางไปกราบท่านสมภารที่วัดป่าช้าโนนกุ่มในวันนั้น อาจารย์ นิสากร กาไชย ท่านเป็นเจ้าของ โรงเรียนสอนภาษาไทยนิสา เปิดและอำนวยการสอนให้กับชาวต่างชาติ ที่เข้ามาประกอบอาชีพและธุรกิจในประเทศไทย และต้องการที่จะเรียนรู้ภาษาไทยด้วยการ พูด เขียน และใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง

โรงเรียนสอนภาษาไทยนิสา ของอาจารย์นิสากร เปิดทำการสอนเป็นที่แพร่หลายมานานปีแล้ว มีลูกศิษย์ลูกหา ที่เป็นคนต่างชาติมากมายหลากหลายเชื้อชาติ และภาษา จนต้องไปเปิดสาขาเพิ่มเติมในห้างสรรพสินค้าดังๆ อีกถึงสองแห่ง

และเพราะการมีสาขาเปิดแยกขึ้นนี้ จึงเกิดเป็นความยากลำบากต่อการดูแล และดำเนินการให้สมบูรณ์แบบได้ อย่างที่ต้องการ

อาจารย์นิสากร จึงมีความคิดที่อยากจะยุบสาขาต่าง ๆ แล้วหาที่ตั้งโรงเรียนขึ้นใหม่ ให้เป็นเพียงโรงเรียนเดียว จะได้สะดวกในการอำนวยการ และบริหารดูแลได้อย่างทั่วถึง

ความคิดของอาจารย์ที่อยากจะยุบโรงเรียน และเปิดโรงเรียนใหม่ได้เกิดขึ้นมานานเกือบสองปีมาแล้ว แต่ก็จนใจ ต่อการเสาะแสวงหาที่ที่จะตั้งเป็นโรงเรียนใหม่ให้เหมาะสม และสะดวกต่อนักธุรกิจชาวต่างชาติที่จะมาเรียนได้ไม่ถูกใจสักที่เดียว

มีบางที่ถูกใจ แต่เจ้าของที่ที่จะขาย ก็ตั้งราคาเอาไว้สูงจนเกินไป ส่วนโรงเรียนเก่า กะว่าจะขายไปเพื่อเอาทุนมาสมทบสำหรับสร้างโรงเรียนใหม่ ก็ยังไม่เรียบร้อย คือ คนซื้อถูกใจ แต่อาจารย์ผู้ขายไม่ถูกใจ ก็เลยตกลงกันไม่ได้ ยืดเยื้อ กินเวลาเนิ่นนานมาจนชักจะเริ่มเบื่อ

โดยปกติ อาจารย์นิสากร ท่านเป็นคนชอบทำบุญ ชอบสร้างกุศล ใครมาบอกบุญ หรือชักชวนไปร่วมทำบุญ ท่านไม่เคยปฏิเสธหรือขัดข้อง เป็นต้องขอร่วมบุญ ร่วมกุศลไปด้วยทุก ๆ ครั้ง

การอยากซื้อที่ การอยากขายโรงเรียน ที่ไม่สำเร็จมาเนิ่นนาน ทำให้เพื่อน ๆ ญาติธรรมของท่าน แนะนำให้ลองอธิษฐานจิตดูว่า หากเรื่องที่กำลังอยากได้ อยากให้เป็นอยู่นี้สำเร็จ จะสร้างบุญกุศลอะไรสักอย่างก็ได้ ให้เป็นกุศลบุญอนุสรณ์

อธิษฐาน ได้ไม่ถึงสามเดือน มีคนมาเสนอที่ที่จะขายให้ อยู่ในซอยสุขุมวิท ๔๒ ท่านไปดูมาแล้วถูกใจไปหมด ทั้งราคา และสถานที่ เหมาะที่จะย้ายโรงเรียนมาตั้งใหม่ได้

เป็นเรื่องประหลาด เกิดขึ้นซ้อน ๆ กันอย่างไม่น่าเชื่อ คือขณะที่กำลังดูและกำลังคิดตัดสินใจว่าจะตกลงปักหลักซื้อที่ผืนนี้ไว้ เป็นที่ตั้งโรงเรียนใหม่ ก็ได้รับโทรศัพท์จากผู้ที่เคยไปดูสถานที่โรงเรียนเก่า และตกลงจะขอซื้อ เขายินดีตกลงตามราคาที่ได้เคยคุยกันไว้ก่อนหน้านี้

พอกลับถึงบ้าน ก็เกิดเรื่องประหลาดซ้อนขึ้นมาอีก คือ อาจารย์ ปรีชา กระจายศรี แวะมาบอกว่าได้ไปทอดผ้าป่าทางอีสานมา และแวะเข้าไปที่วัดๆ หนึ่ง ชื่อแปลกมาก วัดป่าช้าโนนกุ่ม ที่สีคิ้ว นครราชสีมา เลยแวะเข้าไปดู จึงทราบว่าที่วัดนี้ เกิดเป็นวัดขึ้นมาได้ เพราะชาวบ้านที่ศรัทธาในพระศาสนาได้ร่วมใจกัน รวบรวมที่ของตัวเอง สละให้สร้างเป็นวัดขึ้นมา วัดอยู่ในลักษณะที่ค่อยๆ สร้าง ให้เป็นเขตวิสุงคามสีมา แต่ยังไม่เรียบร้อยเลยสักอย่าง

"ตอนผมไปเห็น พระ เณร กำลังช่วยกันก่อสร้างโบสถ์ สอบถามว่า จะต้องใช้เงินซักเท่าไหร่ สมภาร ท่านอยู่ตรงนั้น ท่านบอกว่า ทุนสร้างพอดีเสร็จ"

ผมงง ท่านเลยอธิบายต่อว่า

"ไม่ได้ตั้งเอาไว้ มีปัจจัยที่ญาติโยมอุทิศถวายเท่าไร ก็คืองบที่จะนำมาสร้างนั่นแหละ ผมถึงได้ถึงบางอ้อ และก็เลยรู้ว่า โบสถ์หลังนี้ยังไม่มีใครจองคิดสร้างพระประธานให้ เลยนึกถึงพี่ขึ้นมา กลัวลืม เลยต้องรีบมาบอกครับ"

อาจารย์นิสากร พอได้ฟัง ถึงกับขนลุกซู่ไปทั้งตัว ด้วยความปิติ อะไรมันจะบังเอิญลงตัวได้ขนาดนี้ ท่านยิ้ม ยังไม่พูดอะไรให้ปรีชารับรู้ ในใจคิดว่า รออีกนิด ให้เรื่องราวการซื้อขายตกลงกันเรียบร้อยเสียก่อน แล้วถึงจะค่อยบอก ท่านก็นึกในใจอยู่คนเดียว

บุญอะไรจะยิ่งใหญ่เท่ากับได้มีโอกาสได้ร่วมสร้างพระให้เป็นพระประธานในโบสถ์ได้ เพราะบุญอย่างนี้ ไม่ใช่ว่าจะมีโอกาสทำกันได้ง่ายๆ โอกาสเป็นของเราแล้วแน่ๆ ถ้าเรื่องที่กำลังเป็นไปสำเร็จ

นั่นคือ ผล ที่เกิดจาก เหตุ และที่มา แห่งการดั้นด้นมา อาสา รับเป็นแม่กอง หรือเจ้าภาพ เพื่อหา ปัจจัย มาร่วมกันสร้าง พระประธาน ให้กับ วัดป่าช้าโนนกุ่ม รวมทั้ง โบสถ์ ให้สำเร็จลุล่วงตามเจตนารมณ์ของหลวงปู่ อมร ฐานวโร ที่ได้ตั้งปณิธานเอาไว้

และนี่คือ เหตุ และ ผล ส่วนหนึ่งที่ได้ชักนำ ให้ผม (ผู้เขียน) ได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมเป็นสะพานบุญส่วนหนึ่งให้กับญาติธรรม และท่านผู้มีจิตอันเป็นกุศลมากล้นด้วยบารมี ให้ได้มาร่วมกันสร้างสิ่งอันเป็นมหามงคล ให้กับแผ่นดินไทย และเสริมต่อสืบสาน อายุพระศาสนา ให้มั่นคงถาวรได้เป็นที่พึ่งแก่พุทธบริษัท ทั้งหลาย ต่อไป

อยากเรียนว่า โอกาสอย่างนี้ ไม่ใช่ว่า จะเกิดขึ้นกันได้ง่าย ๆ นะครับ แม้จะมีเงินทองมากมายมหาศาลก็ใช่ว่าท่านจะไปหาโบสถ์ หาวัดที่กำลังขาดแคลน แล้วสร้างมอบให้ได้ง่าย ๆ

มันต้องเป็นเพราะ กุศล บารมี อันพึงเกิดกับผู้ที่ต้องการสั่งสมบุญเท่านั้น จึงจะสมประสงค์ได้ ขออนุโมทนา สาธุ...สาธุ...สาธุ...

กว่าจะได้โอกาส มาร่วมเป็น "สะพานบุญ" ให้ญาติธรรม

จะไม่บอกกล่าวเล่าให้ท่านฟังเสียเลย ก็ดูกระไรอยู่กับโอกาสที่ผมจะได้เข้ามาร่วมเป็น "สะพานบุญ" ทำหน้าที่ เชื่อมศรัทธาระหว่าง ญาติธรรม กับ มหากุศล ในการสร้าง วัดป่าช้าโนนกุ่ม ให้สำเร็จลุล่วงสมบูรณ์ตามเจตนาอย่างที่กำลังกระทำอยู่นี้ มีจุดเริ่มต้นครับ..

วันหนึ่ง ขณะที่ผมกำลังวุ่นๆ อยู่กับภารกิจของตัวเองอยู่ตามหน้าที่ ผมก็ได้รับโทรศัพท์จาก อาจารย์ นิสากร กาไชย ที่ผมให้ความเคารพนับถือมาตลอด

ท่านได้กรุณาโทรศัพท์ไปถึงผม พร้อมกับเล่าเรื่องราวที่ท่านไปรับอาสาในการจะสร้าง พระประธานในโบสถ์ให้กับวัดโนนกุ่ม ที่ สีคิ้ว นครราชสีมา

ท่านมีเจตนา อยากชวนผมให้ไปช่วยกัน ร่วมบุญกุศลในครั้งนี้ด้วยเหมือนอย่างเคย เพราะตลอดเวลาที่ผ่านๆ มา เวลาผมหรืออาจารย์ไปเกิดศรัทธาอะไร ที่ไหน ก็จะช่วยกันทำบุญร่วมกัน หลายต่อหลายแห่งมาแล้ว

ช่วงนั้น ผมกำลังยุ่งๆ อยู่กับงาน เพราะใกล้เวลาส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่ งานของกระทรวงวัฒนธรรม ในฐานะที่ได้รับการยกย่อง ให้เป็นศิลปินแห่งชาติ ก็ย่อมมีงานที่จะต้องรับเชิญหลายแห่งอยู่ งานวัดที่ผมเป็นอุปฐากอยู่ งานหนังละคร ซึ่งเป็นงานอาชีพ น้ำเลี้ยง รายได้ของครอบครัวผม เลยขอผลัดว่า ผมจะหาโอกาสไปที่วัดเอง เพียงขอทราบชื่อวัดและที่ตั้งของวัดไว้ก่อน แล้วจะติดต่อขอพบกับอาจารย์อีกทีภายหลัง

และก็บังเอิญ เป็นช่วงเวลาที่อาจารย์นิสากร ก็มีเรื่องวุ่นๆ อยู่เหมือนกันเช่นเดียวกับผม เพราะท่านเพิ่งจัดการขายโรงเรียน และซื้อที่ที่จะตั้งโรงเรียนสอนภาษาไทยให้กับชาวต่างชาติ ที่เป็นนักธุรกิจมาประกอบอาชีพอยู่ในประเทศไทยใหม่

ท่านเองก็มีเรื่องการโยกย้ายโรงเรียน ยุ่งอยู่กับการจดทะเบียน เอกสารทางราชการต่างๆ ในการเปิดโรงเรียน ทั้งผม และอาจารย์ จึงไม่มีโอกาสได้พบปะกันเลย แต่ผมก็ไม่ลืมสัญญา คอยหาโอกาสที่จะเดินทางไป วัดป่าช้าโนนกุ่ม อยู่ตลอดเวลา

วิบาก มาก่อน ถึงบุญ

ผมรอวันเวลาจนว่างพอที่จะปลีกตัวไปวัดเพื่อศึกษาหาทางที่จะอุทิศตนเป็นสะพานเชื่อมบุญให้ญาติโยม และศรัทธาของพุทธบริษัททั้งหลายได้

ผมก็ขับรถออกจากบ้านเพื่อเดินทางไป วัดป่าช้าโนนกุ่ม ด้วยรถยนต์คู่ใจของผม พร้อมกับภรรยา ตามคำบอกของอาจารย์นิสากรที่ได้บอกไว้

การเดินทางในยุคนี้ เราจะไปไหนๆ ก็ได้ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เราเพียงตั้งโปรแกรมให้ อากู๋ หรือ กูเกิลแม็พ ทำหน้าที่เป็นไกด์ช่วยนำทางให้เราเท่านั้น ก็จะได้รับความสะดวก ถึงที่หมายได้อย่างแน่นอน

วันนั้น ผมก็ปฏิบัติการเหมือนอย่างเคย คือ ออกเดินทาง โดยมี กูเกิลแม็พเป็นผู้นำทางให้ เราขับรถมุ่งหน้าไปยังเมืองสีคิ้ว นครราชสีมา ตามเส้นทางถนนสายมิตรภาพ

ผมและภรรยารับฟังมาก่อนออกเดินทางว่า วัดอยู่ทางปากทางเมืองสีคิ้ว แต่กูเกิลแม็พเจ้ากรรมนำทางให้ผม ยูเทิร์นก่อนปากทางเข้าเมืองสีคิ้ว แล้วให้ใช้ถนนที่แยกไปทางด้านตรงกันข้าม

แม้ผมจะเอะใจว่า ทำไมมันไม่เป็นไปเหมือนคำบอกเล่าที่ได้รับฟังมา แต่...ผมก็ตัดสินใจ ที่จะเชื่อเจ้ากูเกิลแม็พที่นำทาง บอกระยะทางเป็นตุเป็นตะให้มาตลอดทาง และเชื่อมันด้วยความมั่นใจว่า ข้อมูลที่เคยได้ไม่เคยผิดพลาดมาก่อน ไม่ว่าจะขึ้นเหนือ ล่องใต้ หรือในต่างประเทศ ก็ตาม แต่...

วันนี้ เจ้ากูเกิลแม็พ พาผมเตลิด เลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา แยกออกจากถนนหลัก เลี้ยวเข้าไปตามถนนรองในฝั่งตรงกันข้ามกับเมืองสีคิ้ว ลึกเข้าไปจนถึงในเขตของ อำเภอหนองจิก

เพราะด้วยความที่ไม่เคยได้มาวัดมาก่อน ก็จำต้องยอมให้กูเกิลพาผมหลง และลึก ผ่านหมู่บ้านเข้าไปอีก พอถึงทางแยกแต่ละที แผนที่ในจอมันก็จะหมุนติ้วๆ แล้วบอกว่า ขอคำนวณเส้นทางใหม่ ก่อนที่จะแนะนำให้เคลื่อนรถต่อไป

ผมเชื่อ และทำตาม ขับต่อไปจนเจ้ากูเกิลบอกว่า ถึงที่หมายแล้ว ผมจอดรถแล้วมองไปรอบ ๆ ด้านหนึ่งเป็นป่า ด้านหนึ่งเป็นไร่มันสำปะหลังร้าง เพราะเขาขุดเอาหัวมัน เก็บออกไปจนหมดแล้ว

ผมมองไปรอบ ๆ หา วัดป่าช้าโนนกุ่ม เป้าหมายปลายทางของการเดินทางในวันนี้ ลงจากรถไปเดินดูรอบ ๆ แล้ว ก็ยังไม่พบสถานที่ หรือลักษณะใด ๆ ที่จะบ่งบอกว่าผมได้มาถึงวัด หรืออย่างน้อย ป่าช้า เลยสักนิดเดียว

ไม่มีครับ ไม่มีอะไรที่เป็นลักษณะบ่งบอกอย่างที่เราต้องการจะอยากเห็นเลย !?

ผม และภรรยา มองหน้ากันด้วยความแปลกใจ เพราะไม่เชื่อว่า กูเกิลแม็พจะพาเราให้หลงเตลิดไปได้ถึงขนาดนี้ ถ้าหากเป็นคนนำมาก็ไปอีกอย่าง นี่นำมาด้วยข้อมูลที่ไม่เคยมีการผิดพลาด

คงมีอะไรสักอย่างที่คงอยากจะเล่นตลก ทดสอบเอากับผมแน่ ๆ

อารมณ์ไม่ปกติเลยครับตอนนั้น ตัดสินใจว่า ควรจะกลับ แล้วไปศึกษาจากปากอาจารย์นิสากรอีกที จะดีกว่า แล้วค่อยหาเวลาและโอกาสเดินทางมากันใหม่ในวันหลัง

ขากลับ แวะกินข้าวกลางทางก่อนเดินทางกลับ โทรศัพท์ขอนัดอาจารย์นิสากร บอกท่านว่า ไปวัดมาแต่ไปไม่ถึง ขอแผนที่อย่างละเอียดเตรียมไว้ให้ผมด้วย ท่านรับปาก แล้วบอกว่าจะให้อาจารย์ ปรีชา กระจายศรี จัดการให้

เวลาผ่านไป อาทิตย์เศษ ผมยังไม่ทันจะได้ไปวัดอีกครั้ง ตามที่ตั้งใจไว้ ใบสั่งปรับ จากภาพถ่ายทางหลวง ฐานขับรถเร็วกว่ากำหนด ถูกส่งไปให้ผม ให้ต้องไปชำระเสียเป็นเงินค่าปรับ ๑,๐๐๐ บาท

ผมคิดในใจว่า นี่มันเป็นวิบาก ที่เขาคงอยากจะทดสอบอะไรกับผมแน่ ๆ เลยยังไม่ทันจะได้บุญเลยนะ กลับต้องโดนวิบากมาวัดใจเอาเสียแล้ว

ผมจัดการส่งเงิน เสียค่าปรับไปให้ แล้วบอกกับตัวเองว่า

ผมไม่ถอดใจหรอกน่า เพราะ “บุญ” มันไม่ได้จะเกิดกันได้ง่าย ๆ อย่ามาทดสอบกันซะให้ยากเลย !

ถึงวัดแล้ว....บุญอยู่แค่มือเอื้อม

ได้แผนที่ และสอบถามเส้นทางจนแน่ชัดแล้ว หลังจากนั้นอีกไม่กี่วัน ผมก็กำหนดเดินทางไปวัดใหม่ คราวนี้ ใช้แผนที่ที่ได้มาเป็นตัวนำทางให้

พอเลี้ยวเข้าทางเข้าตัวเมืองสีคิ้ว ได้ซักร้อยกว่าเมตร ผมก็มองเห็นมีซุ้มประตูวัดอยู่ลึกลงไปจากถนนข้างทาง มีป้ายเล็กๆ บอกว่าเป็นทางเข้า วัดป่าโนนกุ่มนอก

ผมกับภรรยาตั้งใจจะเดินทางไปวัดป่าช้าโนนกุ่ม ฉะนั้นป้ายวัดที่เห็นคงไม่ใช่ จึงตัดสินใจขับรถเลยเข้าไปถึงในตัวเมือง ผ่านตึกแถว และบ้านเรือน มีให้เห็นตลอดทาง แต่ไม่มีวัดเลยสักวัดเดียว ต้องตัดสินใจกลับรถ และบอกกับตัวเองว่า วัดที่เห็นตรงปากทางนั่นแหละคือวัดที่เรากำลังจะมา

จริงดังที่คาดคิดไว้ ผมขับรถเข้ามาในวัด เห็นโบสถ์ กำลังก่อสร้างค้างอยู่ภายในวัด เงียบ ไม่มีผู้คนให้เห็น ผมขับรถไปจอดหน้าศาลาการเปรียญ แล้วส่ายตามองหาผู้คนในวัด

สักครู่ มีพระรูปหนึ่ง ท่านเดินมาถามว่าที่รถว่า มีธุระอะไรหรือ ท่านเห็นรถเราขับวนอยู่เมื่อครู่นี้ คงเป็นตอนที่ ผมกำลังสำรวจวัด และมองหาผู้คนนั่นแหละ ก็เลยตอบท่านไปว่า จะต้องการมาพบกับท่านสมภาร ไม่ทราบว่าท่านอยู่หลังไหน เวลานี้ท่านอยู่วัดหรือเปล่า

พระรูปนั้น ท่านก็เลยเปิดประตูศาลาการเปรียญ ซึ่งปิดไว้อยู่ให้ผมเข้าไปในศาลา แล้วบอกว่า จะไปบอกและตามท่านสมภารให้ สักครู่หนึ่งท่านสมภารก็ออกมาพบ

หลังจากกราบ และแนะนำตัวแล้วแจ้งให้ท่านทราบว่า ผมมาวัดตามคำขอร้องของอาจารย์นิสากร ให้มาช่วยกันหาวิธีสร้างพระ และโบสถ์ ผมสังเกตเห็นหลวงพ่อสมภารวัด ท่านเป็นพระสมถะ พูดน้อย อยากรู้อะไรถามท่านถึงจะตอบ

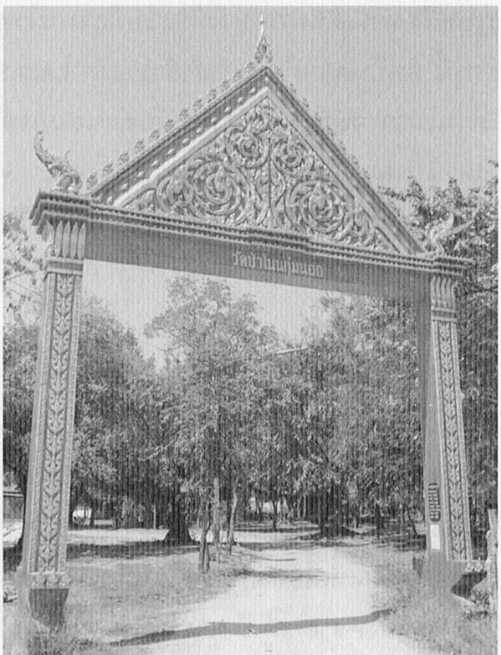
ผมอยู่คุย ด้วยข้อซักถามที่ผมคิดว่าจะเก็บเอาไปเป็นข้อมูล สำหรับไว้เตรียมพิมพ์เป็นหนังสือของวัด เพื่อใช้บอกบุญ อันเป็นส่วนหนึ่งของสะพานบุญที่จะใช้เชื่อมต่อให้ญาติโยมทั้งหลาย ได้เข้ามาสร้างบุญร่วมศรัทธากัน

ซักพักใหญ่ๆ ผมก็ขอลากลับ พร้อมกับกราบเรียนให้ทราบว่า จะต้องมาใหม่ และจะขอแรงท่านให้ท่านช่วยนัดหมายกับคณะกรรมการของวัด ที่ผมพอจะพูดคุย ขอความรู้เกี่ยวกับวัด เพื่อจะได้เอามาเขียนลงในหนังสือของวัดในวันหน้าที่ผมจะนัดมาอีกครั้ง ก่อนลากลับ

หมายเหตุ จากการเดินมาวัดในครั้งแรกแล้วหลงทาง เพราะเจ้ากูเกิลแม็พนำทางไปผิดเป้าหมาย เป็นเพราะสาเหตุ ที่ผมตั้งเป้าให้กูเกิลแม็พพาผมไป วัดป่าช้าโนนกุ่ม ซึ่งเป็นชื่อวัดอย่างทางการ ที่ได้ขึ้นทะเบียนเอาไว้ที่กรมการศาสนา

แต่ต่อมา เพราะชาวบ้านไม่ชอบคำว่า ป่าช้า เลยเรียกชื่อวัดว่า วัดป่าโนนกุ่มนอก เพื่อไม่ให้ซ้ำกับคำว่า วัดป่าโนนกุ่ม ที่ คุณสรพงษ์ ชาตรี ดารานักแสดงเอกไปสร้างพระหลวงพ่อโต ซึ่งจะอยู่เลยออกไปจากปากทางเข้าเมืองสีคิ้วอีกไม่มากนัก

ข้อมูลวัดป่า ในกูเกิลแม็พ จึงสับสน เป็นเหตุให้นำทางไปไม่ถูกต้อง (ผู้เขียน)

กุศล มหากุศล กับการสร้างพระ สร้างโบสถ์

ผมและท่านอาจารย์ นิสากร กาไชย มีความเชื่อ และมีความคิดเห็นตรงกัน เรื่อง การทำบุญ สร้างกุศล และจะยิ่งกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น ถ้าสบโอกาสที่จะได้สร้างพระ สร้างโบสถ์ สร้างวิหาร ซึ่งผม และท่านอาจารย์นิสากร ถือเป็นเรื่องที่จะต้องขวนขวายอยากทำเป็นพิเศษ

ทำไมหรือ ?

เพราะทั้งผม และ ท่านอาจารย์นิสากร ต่างมีประสบการณ์ ที่ทำให้เชื่อและศรัทธา ด้วยความมั่นใจว่า

กุศลใดจะยิ่งใหญ่ และยืนยงได้เท่ากับมีโอกาสได้สร้างพระพุทธรูปนั้นคงไม่มี

พ่ออุ๊ย คำปั๋น ถ้ำเขาเชียงดาว เชียงใหม่

เมื่อหลายสิบปีมาแล้ว สมัยที่ผมไปทำธุรกิจอยู่ที่เมืองเชียงใหม่ ภายหลังจากได้ลาออกจาก บริษัทไทยโทรทัศน์จำกัด แล้ว ตอนนั้นผมกำลังเกิดความรู้สึกเบื่ออาชีพในวงการบันเทิง เพราะเกิดความรู้สึกที่รับไม่ได้กับคนในภาคการเมืองที่เข้าไปวุ่นวายเพื่อหาผลประโยชน์กับงานโทรทัศน์ ที่ผมมีส่วนริเริ่มมาตั้งแต่เริ่มต้น ฟันฝ่าอุปสรรคสารพัดอย่างนานานัปการมา จนกิจการโทรทัศน์ที่เริ่มต้นจากไร้ผลประโยชน์ จนกลายเป็นแหล่งที่ทำให้เกิดผลประโยชน์ขึ้นมา

พวกนักการเมืองได้พยายามใช้อำนาจเข้าไปแทรกแซง เข้าไปหาผลประโยชน์ อย่างหน้าด้านๆ จน ผมอดรนทนไม่ได้ ขอแยกตัวออกมาทำงานอิสระ ตั้งแต่ เดือนกันยายน ปี ๒๕๒๖

ผมไปตั้งรกรากทำเคเบิ้ลทีวี ไปเลี้ยงวัว ทำฟาร์มโคนม ผลิตนมสำหรับดื่มพรีเมี่ยม และนมปรุงรสขาย คือ บริษัทฟาร์มโคนมสันกำแพง เดรี่ฟาร์ม ที่ออนหลวย กิ่งอำเภอแม่ออน สันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่

ภาคเหนือ มีสิ่งมหัศจรรย์ ทั้งบุคคลและสถานที่ที่เป็นปูชนียสถาน และปูชนียบุคคล ให้ได้ศึกษาอยู่มากมายหลายแห่ง ผมโชคดีที่มีโอกาสไป

พบปะกราบไหว้ ศึกษาด้วยความเลื่อมใส ประทับใจ อยู่หลายแห่ง หลายท่านอยู่เหมือนกัน

คนเหนือในล้านนามีหลายท่าน ที่น่ากราบไหว้ ที่เป็นของจริงแท้ และน่าสนใจไม่น้อย หากเป็นพระ ก็มีครูบา ที่น่าเคารพนับถืออยู่หลายรูป หากเป็นบุคคลที่เคร่งครัด ถือศีลปฏิบัติธรรม ถือสันโดษ ก็มีอยู่ไม่น้อย

อย่างท่านพ่อเฒ่า หรือ พ่ออุ๊ย คำปั๋น จันสาย อายุ ๙๖ ปี เมื่อ ๓๐ กว่าปีที่แล้ว

พ่ออุ๊ย ท่านตัดสันโดษ จำศีลอยู่ในถ้ำสูง บนภูเขาเชียงดาว แต่กระนั้น ก็ยังมีผู้คนที่เลื่อมใสในจริยาวัตรของท่าน อุตส่าห์ดั้นด้นขึ้นไปหา ไปกราบไหว้ท่าน แม้จะเป็นไปด้วยความยากลำบากก็ตาม

ผู้คนที่ขึ้นไปกราบพ่ออุ๊ย เพราะเชื่อมั่นว่า ท่านสามารถที่จะถอดวิญญาณของท่านได้

พฤติกรรมของท่านที่อยู่ในถ้ำเรียบง่าย ไม่มีอะไรเป็นสมบัติ ท่านกินนอนอยู่อย่างสมถะกับพื้นถ้ำ ดูๆ ไปเหมือน ฤษี หรือ ชีปะขาว ท่านมีแต่ความเมตตาให้กับผู้คนทั่วไป

เวลาใครที่ดั้นด้นขึ้นไปเพื่อพบปะท่าน ท่านก็ทักทายด้วยความเมตตา และรู้ถึงคำถามที่ตั้งใจจะไปถามท่านด้วยความมหัศจรรย์ คำตอบ และพรที่ท่านให้ เป็นวาจาศักดิ์สิทธิ์ มักเป็นไปตามคำพูดของท่านเสมอ

บางครั้งการถอดวิญญาณของท่าน ก็จะมีเรื่องเล่า มีคำตอบให้กับผู้อยากรู้อยากศึกษา ผมเคยมีโอกาสได้รับฟังเรื่องการสร้างพระ สร้างโบสถ์ จากการถอดวิญญาณของท่าน

ท่านเล่าถึงเรื่องนี้ เมื่อครั้งที่ท่านเคยถอดวิญญาณไปเที่ยวเมืองนรก ได้พบกับคนที่ท่านเคยรู้จักมาก่อน เรียกและร้องขอให้ท่านช่วย เพราะกำลังถูกทรมานอยู่ ซึ่งท่านตอบเขาไปว่า ท่านช่วยอะไรไม่ได้หรอก เพราะ

กรรมใคร กรรมมัน !

แต่เมื่อพบกับพญายม ก็เลยถามว่า หากคิดจะช่วยเขา จะช่วยได้อย่างไรบ้าง ?

"มีอยู่ทางเดียว ให้ญาติพี่น้องเขาสร้างพระพุทธรูปอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา"

พญายมบอก...

เมื่อกลับขึ้นมาจากนรกแล้ว ก็ไปบอกญาติเขา เขาก็สร้างให้ ๖ องค์ องค์หนึ่งขนาด ๑ เมตร บางองค์ก็เล็กกว่านั้นบ้าง ต่อมาท่านได้ลงไปเมืองนรกอีก ปรากฏว่าไม่พบกับชายคนนั้นแล้ว

ท่านจึงถามพญายมว่า

"ชายคนนั้นหายไปไหนแล้ว ?"

"อ้าว ก็ญาติเขาสร้างพระพุทธรูปให้เขาแล้ว วิญญาณเขาก็ไปสู่สุขคติ"

พญายมบอก

เรื่องนี้แรกๆ ก็คิดเอาเองว่าคงเป็นอุบาย หรือ กุศโลบาย ให้คนสร้างพระเพื่อจะได้สืบต่ออายุพระพุทธศาสนา แต่พอนานวันเข้า ได้อ่าน ได้คุย ได้พบกับพระ ที่เคร่งทางสายปฏิบัติ ก็ได้รับคำตอบที่ตรงกัน คือ

การสร้างพระพุทธรูป การสร้างวัดวาอาราม นอกจากจะเป็นการสืบต่ออายุพระศาสนา แล้ว กุศลและอานิสงส์ ยังสูงสุด ที่มนุษย์พึงฉวยโอกาสสร้างบุญไว้ เพราะจะมีก็แต่เพียงมนุษย์เท่านั้น ที่จะมีโอกาสทำได้ หากไปเกิดในภพอื่น ภาคอื่นที่ไม่ใช่มนุษย์ ก็ไม่สามารถที่จะสร้างบุญกุศลนี้ได้ แม้จะเป็น เทพเทวดา ปีศาจ หรือเดรัจฉาน ฯลฯ ก็ตาม

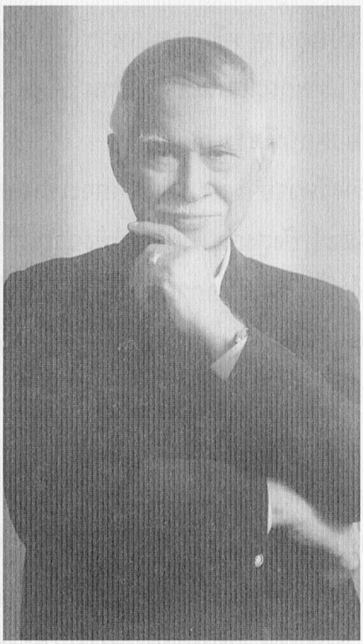
โอกาสเป็นของท่านแล้ว มาสั่งสมบุญ สั่งสมบารมีให้เกิด ก่อนที่จะสายเกินไปกันดีกว่า ดีกว่าจะเสียใจ เมื่อถึงเวลา เมื่อวันเวลาที่เราจะต้องจากไป แล้วถามตัวเอง บอกตัวเองว่า ทำไมเมื่อตอนเรามีโอกาส ทำไมเราถึงไม่ฉวยโอกาสสร้างหรือทำ ตอนนั้น มันก็สายเกินไปแล้วครับ

ขออนุโมทนา ผมบอกบุญ ผมทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมบุญ ให้กับท่านแล้วนะครับ ต่อจากนี้ ท่านต้องตัดสินใจได้เองว่า ท่านจะเดินข้ามสะพานเพื่อไปรับบุญ ที่สร้างด้วย บารมี ของท่านเองหรือไม่..สาธุ ..สาธุ..สาธุ

หมายเหตุ เราเองไม่ทราบหรอกว่า เราเคยสร้าง บุญ ได้สั่งสมให้เป็นบารมี สำหรับตัวเราเอง หรือ สำหรับญาติโยม ผู้มีพระคุณต่อเรา มาตั้งแต่เกิด เราไม่มีโอกาส ทราบได้เลยว่า บุญ กรรม ของเราเอง หรือของคนที่เรารักได้ทำเอาไว้ มีมากน้อยอยู่แค่ไหน อย่างไร

การสั่งสม บารมี ด้วยการสร้าง บุญ กุศล คือ การสร้างทุนสำรอง สำหรับอนาคตข้างหน้า ทั้งในภพนี้ และภพหน้าที่เราไม่รู้เองได้

ท่านเองเท่านั้น ตัดสินใจได้ด้วยตัวท่านเอง จะได้ไม่ต้องมาเสียใจ เมื่อถึงเวลาที่หมดโอกาสแล้วครับ

(สะอาด เปี่ยมพงศ์สานต์)

ความดี บุญ กุศล

ควรสั่งสมไว้ก่อนตาย

จะได้ไม่ต้อง เสียดาย

เมื่อวาระสุดท้าย มาถึง

มีคำถามถึงท่านว่า ตลอดชีวิตที่ผ่าน ๆ มา จนถึงปัจจุบันทุกวันนี้

ท่านได้เคยคิดสร้าง ความดี กุศล ให้เกิดเป็นบารมี ต่อตัวท่านเอง มาก่อน บ้างไหม ?

อาทิ เช่น

ท่านเคยระลึกถึงพระคุณของบุพการี ผู้ให้กำเนิด ตัวท่านมาบ้างแล้ว รึยัง ?

ท่านเคยได้ตอบแทนพระคุณให้กับผู้มีพระคุณ ต่อชีวิตของท่านบ้าง แล้ว รึยัง ?

ท่านเคยระลึกถึงพระคุณของพระพุทธศาสนา เป็นอย่างดีมาก่อน แล้ว รึยัง ?

ท่านได้เคยอุปสมบท พระ–เณร สร้างพระพุทธรูป วัด วิหาร โบสถ์ เพื่อเป็นการสืบต่ออายุพระศาสนามาแล้ว รึยัง ?

ท่านได้เคยสร้าง ความดี บุญ กุศล ทาน เพื่อสั่งสมเป็น บุญ–บารมี สืบไปให้กับตัวท่านเองแล้ว รึยัง ?

ถ้ายังไม่เคยมาก่อน บัดนี้ โอกาสทอง โอกาสดี ได้มาถึงอยู่ตรงหน้า ท่านแล้ว เพราะตลอดชีวิตของท่าน ท่านจะหาโอกาสดี ๆ เช่นนี้ไม่ได้ง่าย ๆ นัก

ท่านจะยอมปล่อยให้ผ่านไปอย่างน่าเสียดาย โดยไม่ให้ความสนใจ ได้หรือ ?

หากสนใจ ปรารถนา จะประกอบบุญ สร้างบารมี โปรดศึกษาแผนที่ทาง ไปวัด เพื่อท่านจะได้ใช้โอกาสทองนี้ให้กับตัวท่านเอง

ขออนุโมทนา สาธุ สาธุ สาธุ

(คณะกรรมการวัดป่าช้าโนนกุ่ม)

โอนเงินบริจาคปัจจัย สร้างพระประธานฯ

หน้าตักขนาด 69 นิ้ว สูงรวมตาลปัตรหลัง 3.25 เมตร

บัญชี นาย สะอาด เปี่ยมพงศ์สานต์

292 – 221732 – 9 ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขา เซ็นทรัล รามอินทรา

ส่งเอกสารการโอนไปที่

96/84 ซ.19 หมู่บ้านปั้นทอง 3 (ลาดปลาเค้า 76)

ถ.รามอินทรา แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กทม. 10220

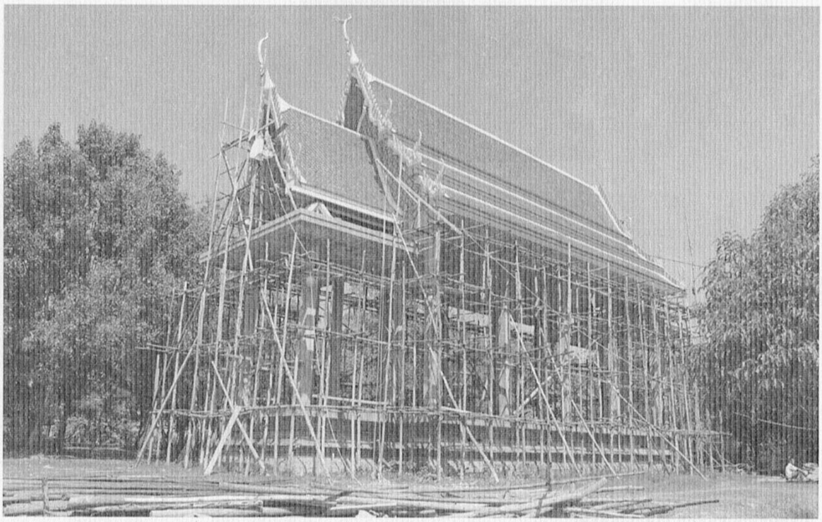
อาจารย์ นิสากร กาไชย

200 – 085865 – 0

ส่งเอกสารการโอนไปที่ โรงเรียนสอนภาษาไทย นิสา อาคาร YMCA.

8/3 ซ.สุขุมวิท 42 ถ.สุขุมวิท–พระโขนง คลองเตย กทม. 10110

โทร : 081–8313340

โอนเงินบริจาคปัจจัย สร้างโบสถ์วัดป่าช้าโนนกุ่ม

327 - 1 - 15284 - 5

ส่งเอกสารการโอนไปยัง

อ.นภาพร เผือดจันทึก เหรัญญิก

วัดป่าช้าโนนกุ่ม ต.สีคิ้ว อ.สีคิ้ว จ.นครราชสีมา

เพื่อที่ทางวัดจะได้ส่งใบอนุโมทนาบัตรกลับมายังท่าน

อ.นภาพร เผือดจันทึก

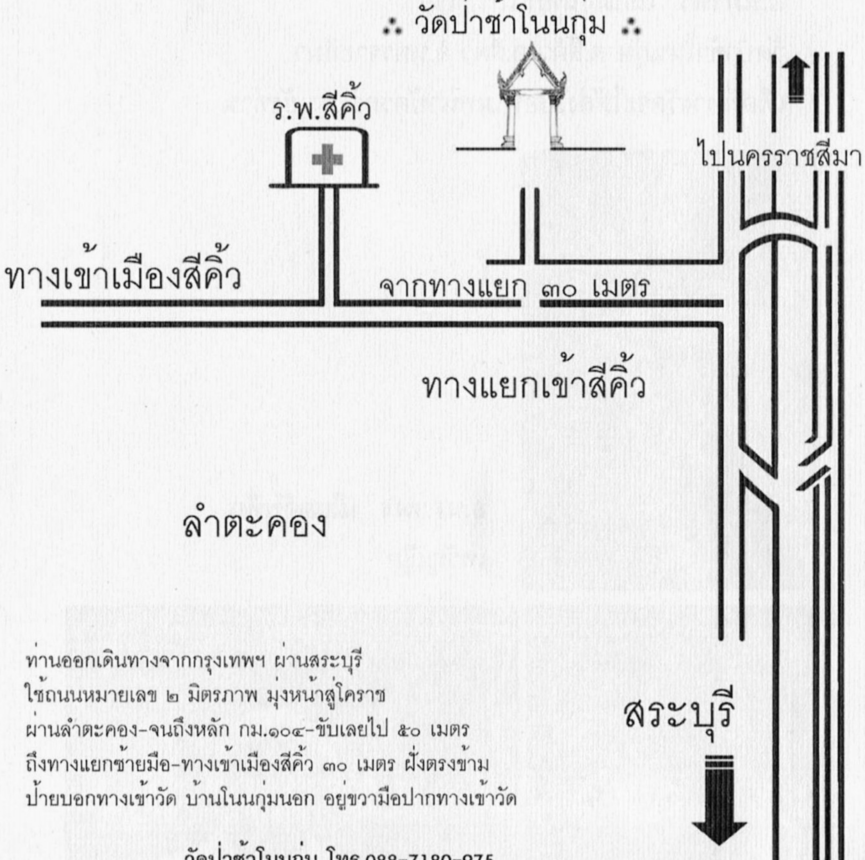
เหรัญญิก

โยมอุปัฏฐาก

แผนที่ทางไป วัดป่าช้าโนนกุ่ม อ.สีคิ้ว จ.นครราชสีมา

ท่านออกเดินทางจากกรุงเทพฯ ผ่านสระบุรี
ใช้ถนนหมายเลข ๒ มิตรภาพ มุ่งหน้าสู่โคราช
ผ่านลำตะคอง–จนถึงหลัก กม.๑๐๔–ขับเลยไป ๕๐ เมตร
ถึงทางแยกซ้ายมือ–ทางเข้าเมืองสีคิ้ว ๓๐ เมตร ฝั่งตรงข้าม
ป้ายบอกทางเข้าวัด บ้านโนนกุ่มนอก อยู่ขวามือปากทางเข้าวัด

วัดป่าช้าโนนกุ่ม โทร.088-7180-975

อานิสงส์แห่งการให้ทาน ๕ ประการ

๑. ผู้ให้ทานย่อมเป็นที่รัก ที่ชอบใจของชนหมู่มาก
๒. สัปปบุรุษผู้สงบ ย่อมคบหาผู้ให้ทาน
๓. กิตติศัพท์อันงามของผู้ให้ทาน ย่อมขจรทั่วไป
๔. ผู้ให้ทาน ย่อมไม่ห่างเหินจากธรรมของคฤหัสถ์
๕. ผู้ให้ทาน เมื่อตายไปแล้ว ย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์

* * * * * * * * * * * * * * * *

มนาปทยีสูตร

ผู้ให้ของที่พอใจ ย่อมได้รับของที่พอใจ

ผู้ให้ของที่เลิศ ย่อมได้รับของที่เลิศ

ผู้ให้ของที่ดี ย่อมได้รับของที่ดี

ผู้ให้ของที่ประเสริฐ ย่อมได้รับของที่ประเสริฐ